

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ
ΤΗΣ ΣΤΡΙΓΓΛΑΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΣΤΡΙΓΓΛΑΣ

**Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ
ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ**

Μεσάνυχτα!

Βρισκόμαστε
στη Νέα Υόρ-
κη. Κατεβαίνουνε σ' ένα κακό-
φημο κέντρο. Καταγώγιο του
υπόκοσμου.

Μεγάλο γλέντι θά γίνεται
κάτω!

"Αγριες φωνές χαράς, τσουγ-
κρίσματα ποτηριών και μεθυμέ-
να τραγουδία φτάνουν στ' αυτιά
μας. Βαριά μυρωδιά πιοτού και
τοιγάρου χτυπάει στα ρουθούνια
μας.

Και νά: Φτάνουμε τώρα σέ

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

μιά τεράστια ύ-
πόγεια αίθουσα.

Καλά τόχαμε
φανταστεί: Τρι-

κούβεργο γλέντι

γίνεται μέσα! Χαλασμός κόσμου!

Καμιά έκτοστη άντρες κι'
άλλες τόσες γυναίκες βρίσκονται
σέ κραιπάλη μεθυσιοί.

Χορεύουν σάν καννίβαλοι!
Ουρλιάζουν σάν βρυκόλακες! Κα-
πνίζουν σάν καμινάδες βαπο-
ριών! Πίνουν σάν βατράχια!

Οί άντρες, από τριάντα μέχοι
σαράντα χρόνων, έχουν όλοι ά-
παίσια, έγκληματικά πρόσωπα.
Μοιάζουν με κακούργους! Λα-

θρέμπορους! Λολοφόνους έξ έπαγγέλματος! Δραπέτες κατέρ-
γων!

Οί γυναίκες τὸ ἴδιο: Πρόσω-
πα φριχτά! Έκφυλα!... Ντύσιμο
ελάχιστο. Γέλιο πρόστυχο. Κινή-
σεις αδιάντροπες. Προκλητικές!

Τ' ὀργιστικό γλέντι βρίσκεται
τώρα στὸ κατακόρυφο.

"Ενας ἀπ' ὅλους, ὁ πιὸ μεγά-
λος, σὲ μιὰ στιγμή σηκώνει τὸ
ποτήρι του. Φωνάζει μεθυσμέ-
να:

— Καλὴ τύχη, παιδιά! Ζήτω
ὁ «Δαίμονας τῆς Ζούγκλας».

Ἀμέσως τὸ χτυπάει κάτω μὲ
λύσσα. Τὸ κάνει χίλια κομμά-
τια.

"Αγρια μεθυσμένα ξεφωνητά
τραντάζουν τὴν ἀπέραντη αἰ-
θουσα. "Ολοι μαζί, ἄντρες — γυ-
ναίκες σηκώνουν τὰ ποτήρια
τους. Ρουφᾶνε μ' ἀνείπωτη ἡ-
δονὴ τὸ γλυκόπιτο φαρμάκι.
Τὰ πετᾶνε κι' αὐτὰ μὲ λύσσα:
Στοὺς τσίχλους. Στὸ πάτωμα. Τὰ
σπάζουν.

"Αμέτρητα κομμάτια γυαλιὰ
πνάζονται δεξιὰ κι' ἀριστερά.
Μερικοὶ ἀπὸ δαύτους τραυματι-
ζονται. Βρίζουν πρόστυχα. Βλα-
στημᾶνε ἀταίσια.

Δυὸ τρεῖς πιάνονται στὰ χέ-
ρια. Χτυπιῶνται μὲ λύσσα. "Αλ-
λοι ζητᾶνε νὰ τοὺς χωρίσουν.
Γίνεται μπέρδεμμα. Φασαρία.
Καὶ ὅ!

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ καυγᾶς γε-
νικεύεται. Ἐκατὸ ἄντρες κι' ἄλ-
λές τόσες γυναίκες γίνονται ἓνα
κουβάρι. Χτυπιῶνται μὲ γρο-
θιές. Μὲ καρέκλες. Μὲ μαχαί-
ρια. Πέφτουν κάτω. Ποδοπα-
τιῶνται.

Οἱ γυναίκες βγάζουν σπαρα-

χτικά ξεφωνητά. Πέφτουν καὶ
πυροβολισμοί.

Μεγάλο μακελεὶὸ γίνεται. Σω-
στὴ μάχη!

Τὴν ἴδια στιγμή: Ρίχτε μιὰ
ματιὰ ἐκεῖ: Στὴν ἀπόμερη γο-
νιὰ τῆς αἰθουσας. Στὸ μικρὸ
τραπεζάκι.

"Ενα παράξενο ζευγάρι κου-
βεντιάζει ἡσυχῶ. Λές καὶ δὲν
συμβαίνει τίποτα. Πίνουν σαμ-
πάνια. Καπνίζουν μυρωδάτα τσι-
γάρα.

"Εκεῖνος: "Ὡς σαράντα χρόνων.
Πλάτες τετράγωνες. Παράστημα
ἀθλητικό. Πρόσωπο κοινὸ ἐγ-
κληματία. Δολοφόνου. Ντύσιμο
κυνηγοῦ ἀγρίων θηριῶν.

"Εκείνη: Νέα κι' ὁμορφὴ ξαν-
θιά γυναίκα. Μὲ πρόσωπο ἀγρίου.
Μάτια σατανικά. Φωνὴ βραχνή
ἀπ' τὰ τσιγάρα. Ντυμένη σὰν
τὸ σύντροφό της.

"Ο ἄντρας τὴν κοιτάζει τώρα:

— "Ετοι εἶναι Ραζένα!... Ἡ
τύχη βοηθάει τοὺς τολμηροὺς.

"Η μάχη πλάϊ τους, στὴν ἴδια
αἶθουσα, συνεχίζεται.

"Η ξανθιά γυναίκα ρωτᾶει:

— Πῶς; Δὲν σ' ἀκουσα Μπά-
ζελ!

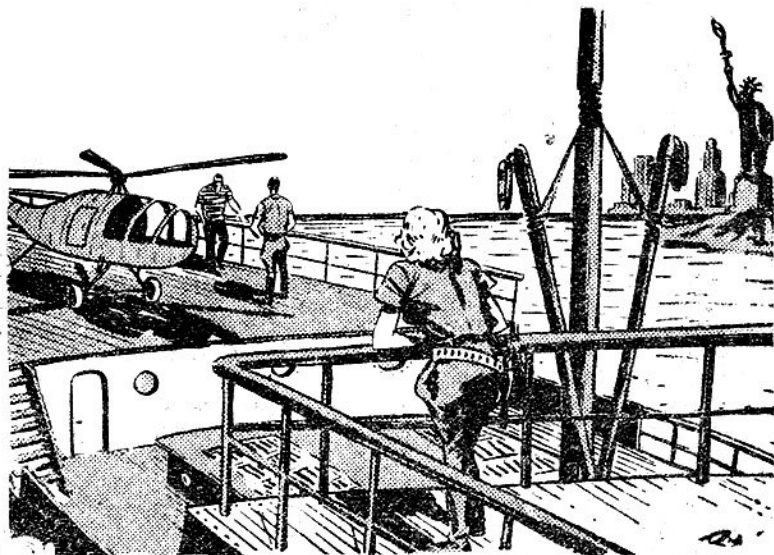
"Ο τρομερὸς ἄνθρωπος μὲ τὴν
ἐγκληματικὴ φυσιογνωμία, μουρ-
μουρίζει:

— Πῶς νὰ μ' ἀκούσεις...

Γυρίζει ἥρεμα. Κοιτάζει τὸ
φοβερὸ μακελεῖο, ποὺ γίνεται.
Τοὺς βλέπει νὰ σφάζονται. Νὰ
χτυπιῶνται μὲ μαχαίρια καὶ πι-
στόλια Προσθέτει:

— Οἱ «λέβεντες» κοντεύουν
νὰ μεθύσουνε.

"Αμέσως σηκώνεται ἀπ' τὴν
καρέκλα. Τοὺς καμαρώνει γιὰ
λίγες στιγμὲς. Χαμογελάει ἱσα-

«Ο «ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ» τοῦ ἀρχικακούργου Μπάζαλ
ξεκινάει ἀπ' τὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης.

νοποιημένος. Τέλος βγάζει μιὰ
δυνατὴ φωνή:

— «Ε, παιδιά!... Πιὸ ἤσυχα!
Δὲν μποροῦμε νὰ κουβεντιάσου-
με!

Ταυτόχρονα γίνεται κατὶ ἀπί-
στευτο:

Ἡ μάχη καὶ τὸ μακελειὸ στα-
ματᾶνε. Τὰ μαχαίρια καὶ τὰ πι-
στόλια μπαίνουν στὶς θήκες τους.
Οἱ μεθυσμένοι κακούργοι ποῦ,
πρὶν ἀπὸ λίγες στιγμές, σφα-
ζόντουσαν, γίνονται ἀμέσως ἀρ-
νάκια.

Εἶναι φανερὸ πὼς τρέμουν
τὸν Ἀρχηγό τους.

Τὰ γκαρσόνια τοῦ Κέντρου
ἀφένουν τώρα ἔξω πούς τραυμα-
τισμένους ἄντρες. Τίς λιπόθυ-

μες γυναῖκες. Σφουγγαρίζουν τὰ
αἵματα ἀπ' τὸ πάτωμα.

Γρήγορα τὸ γλέντι ξαναρχί-
ζει...

«Ὅλα εἶναι ἐν τάξει. Οὔτε γά-
τος, οὔτε ζημιὰ!

Στὸ τραπέζακι τῆς γωνίας, τὸ
παράξενο ζευγάρι συνεχίζει τὴν
κουβέντα του.

«Ὁ ἀπαίσιος Μπάζαλ, μὲ τὴν
ἐγκληματικὴ μορφή, ἐξηγεῖ στὴ
σατανικὴ συντροφισσά του:

— Ναί, Ραζένα!... Τ' ὄνειρό
μου ἦταν πάντα νὰ κατακτήσω
τὴν ἀγρία κι' ἀνεκμετάλλευτη
Ζούγκλα. Νὰ τὴν κάνω ἀπέραν-
το τοιφλίκι μου! Ν' ἀρπάξω
τοὺς ἀμέτρητους θησαυροὺς της.
Νὰ γίνω ὁ πλουσιώτερος ἄνθρω-

πος τοῦ κόσμου... Ναί... Εἶχα κάνει ὅλα τὰ σχέδια. Εἶχα στὰ χέρια μου τοὺς καλύτερους χάρτες. Ὅμως μοῦλειπαν τὰ λεφτά. Καί γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ χρειάζονται μεγάλα κεφάλαια!

Χαμηλώνει τὴ φωνή του. Συνεχίζει:

— Εὐτυχῶς, ἡ τελευταία διάρρηξη τῆς Τράπεζας, μούδωσε τὰ χρήματα πὺ χρειάζονται.

Δείχνει τοὺς «ἀνθρώπους» του πὺ γλεντοκοπᾶνε στὴν ἀπέραντη αἶθουσα τοῦ Κέντρου. Μουρμουρίζει:

— Μάζεψα ὅλα αὐτὰ τὰ καθάρματα! Τὰ βλέπεις; Τὰ πλήρωσα καλά. Θὰ μᾶς ἀκολουθήσουν στὴ Ζούγκλα. Φτάνει νὰ ξεκαθαρίσουμε πρῶτα δυὸ μεγάλους μπελλάδες: Τὸν Γκαοῦρ καὶ τὸν Ταρζάν. Ὅλοι οἱ ἄλλοι δὲν ἀξίζουν μιὰ πεντάρα!...

Ἡ πανώρια ξανθιά Ραζένα κυττάζει τὸν κακοῦρο μὲ θυμασμό:

— Πάντοτε πίστευα σὲ σένα Μπάζαλ. Πάντοτε περίμενα πὺς θὰ κάνεις στὴ ζωὴ σου κᾶτι μεγάλο! Ἀλλὰ γιὰ πέσ' μου: Γιατί μὲ θέλεις μαζί σου; Γιατί νὰ σ' ἀκολουθῶω στὴ μακρινή κι' ἄγρια χώρα;

Τὴν κυττάζει παρᾶξένα στὰ μάτια. Ἀποκρίνεται:

— Γιατί θέλω νὰ σοῦ φορέσω στέμμα. Νὰ σὲ κάνω βασίλισσα τῆς Ζούγκλας!

Συνεχίζει μ' ἐνθουσιασμό:

— Μὲ τὰ λεφτά ἀπ' τὴ «δουλειὰ» τῆς Τράπεζας, ἀγόρασα τὸ μεγάλο φορτηγὸ καράβι. Τὸ βάφτισα ὁ «Δαίμονας τῆς Ζούγκλας». Μ' αὐτὸ θὰ φτάσουμε τὴ μακρινὴ Ἀφρική. Πάνω

στὸ κατὰστρομα ἔχω κι' ἓνα ἐλικόπτερο. Κάτω στ' ἀμπάρια, κάθε λογῆς ὅπλα. Τὸ πλήρωμα εἶναι ἓνας κι' ἓνας: Κακοῦργοι, λαθρέμποροι, δολοφόνοι, δραπετες τῶν κατέργων.

Ἡ Ραζένα ρωτᾷ ἀνήσυχη:

Κι' ἡ Ἀστυνομία;

Ὁ ἀπαίσιος Μπάζαλ καγχάζει:

— Χά, χά, χά! Ἡ Ἀστυνομία εἶναι τὸ πιὸ κουτὸ ζῶο τῆς Ἀμερικῆς. Ἐχει πιστέψει πὺς πάω στὴ Ζούγκλα γιὰ ἐμπόριο ἐλεφαντοκόκαλου. Χά, χά, χά! Ὅσο γιὰ τοὺς «ἀνθρώπους» μου νομίζει πὺς εἶναι ὅλοι βγαλμένοι ἀπὸ... μοναστήρια. Χά, χά, χά!

Ἡ Ραζένα μένει γιὰ λίγο βαθιὰ συλλογισμένη.

Εἶναι χορεύτρια στὸ καταγώγιο αὐτὸ Κέντρο. Ὑπολὴ καὶ σατανικὴ γυναῖκα! Ποτέ της δὲν ἔχει νοιώσει ἀγάπη γιὰ τὸν Μπάζαλ. Ὅμως βλέπει τώρα τὴν τύχη νὰ τῆς χαμογελάει. Δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶμμα νὰ γίνῃ ἀπὸ χορεύτρια, βασίλισσα! Ἀρχόντισσα τῆς ἀπέραντης καὶ πλούσιας Ζούγκλας!

Γυρίζει στὸν Ἀρχικακοῦρο. Χαμογελάει. Τοῦ σφίγγει τὸ χέρι:

— Ἐν τάξει, Μπάζαλ. Εἶμαι σύμφωνη. Θὰ ρθῶ μαζί σου!

Τὸ δρογώδιχο γλέντι τῶν κακούργων κρατᾷ μέχρι τὰ χαράματα.

Ἐξω περιμένουν τοὺς ἄντρες καμμιὰ εἰκοσαριά αὐτοκίνητα. Φτάνουν μ' αὐτὰ στὴν ἄκρη τοῦ λιμανιοῦ. Μπαράκουν στὸ μεγάλο φορτηγὸ καράβι. Με-

θυσμένοι καθώς είναι, ξεκινάνε
για τὴ μακρινὴ Ἀφρική.

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

“Υστερ’ ἀπὸ ἓνα μῆνα.

Βρισκόμαστε τώρα στὴ Ζούγκλα.

Χαράματα !

‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμποὺ
ξυπνάνε στὴν κορφή τοῦ ψηλοῦ
βραχώδικοι βουνοῦ τους.

‘Ο μικροσκοπικὸς μαῦρος νά-
νος, ροχαλίζει ἀκόμα.

‘Η πανώρια Ἑλληνίδα Ταταμ-
πού, θέλει νὰ διασκεδάσει μαζί
του. Τοῦ πετάει μικρὲς πέτρες.
Τὸν ξυπνάει.

‘Ο Ποκοπίκο γίνεται ἔξω φρε-

νῶν. Διαμαρτύρεται :

— Αἰσχος, κυρὰ Τέτοια ! Αἰ-
σχος ! Τώρα πῶς θὰ μάθω, σὲ
περικαλῶ, τὴ συνέχεια ;

‘Η Κόρη τῆς Ζούγκλας γε-
λάει :

— Γιατί ; Τί τρέχει, Ποκο-
πίκο ; Τί ἔπαθες ;

— “Εβλεπα ὄνειρο, κυρία μου !
Μὲ τὶς πέτρες σου μὲ ξύπνησες.
Μοῦ τόκοφες στὴ μέση. Τώρα
πὲς μου τοῦ λόγου σου πὺ κά-
νεις τὴν ἐξυπνὴ : Τί γίνηκε πα-
ρακάτω ;

‘Η Ταταμποὺ ἔχει διάθεση νὰ
γελάσει ἀκόμα :

— Μὲ συγχωρεῖς... Δὲν τῶξε-
ρα, Ποκοπίκο μου ! Ἀλλὰ γιὰ

‘Ο Ποκοπίκο συνεχίζει :

— «Τὸ λοιπὸν γλῆπω τὸν οὐρανὸ νὰ σχιζέται σὰν χαρτὴς ...
Ν’ ἀνοίγει: στὰ δυό ...

πές μας... Τί ὄνειρο ἔβλεπες ;

Ὁ τρομερός νάνος ξεροβήχει σοβαρά. Ἀρχίζει :

— Ἦτανε, λέει, μιὰ γλυκειὰ φεγγαρόλουστη νύχτα. Ὁ ξάστερος οὐρανὸς ἦτανε σκεπασμένος ἀπὸ κατάραιρα σύννεφα ! Τὰ τζιτζίκια, λέει, ἔκαναν «τζι-τζι-τζι» ἐπὶ τῶν δέντρων ! Ὅμως τὰ ἄμοιρα, εἶχαν γίνεи μούσκεμμα ! Καθότι, λέει, τρομαχτικὴ μπόρα εἶχε ξεσπάσει ! Οἱ δὲ κεραυνοὶ ἔπεφταν βροχηδόν ! Τὸ λοιπὸν, λέει, τοῦ λόγου μου εἶχα ξαπλώσει εἰς τὴν λιακάδαν. Ἀπελάμβανον, λέει, τὴν ζωὴν ἥτις ἐπιπτεν !

• Καὶ νὰ : Αἴφνης γλέπω πλησίον τὴν Ταταμπούκα. Κάποιος λέει, τὴν εἶχε δέσει σὲ μιὰ κοιλὸν τοῦ τράμ ! Ἀμέσως γλέπω καὶ ἓνα μεγάλο λέων ! Εἶναι ἔτοιμος, λέει, νὰ τὴν κατασπαράξει. Ἐγὼ, λέει, τῆς φωνάζω τότε : «Τὶ νὰ σοῦ κάνω, Ταταμπούκα μου, ἀφοῦ βρέχει ραβδαίως ! Ἄν εἶχα ὀμπρέλλα, θάρχομαι νὰ σὲ σώσω !

» Τότες, λέει, γλέπω τὸν Ταρζάν νὰ σουλατσάρεи πλησίον ! Ὅμως ἀμέσως τὸν γλέπει καὶ ὁ λέων. Σηκώνεται τὸ λοιπὸν στὰ πισινὰ του ποδάρια καὶ τοῦ λέει : «Ἐ, κύριε Μεγαλειότατε ! Τὸ χοροῖδο κάνεις, δηλαδή ; Δὲν με γλέπεις πού εἰμαι ἔτοιμος νὰ σπαράξω τὴν δεσποινὶς ἀπὸ δῶ ; Διατὶ δὲν ἔρχεσαι νὰ με στραμπουλήξεις ; Νὰ σώσεις τὴν δεσποινὶς ἀπὸ δῶ ;

» Τότες ὁ Ταρζάν τοῦ ψιθυρίζει γλυκά : «Πίσω καὶ σ' ἔφαγα λέων τῆς Νεμέας !» Καὶ μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται στὴ ράχη τοῦ λέων. Τραβάει τὸ μαχαίρι του.

Κάνει νὰ σπαράξει τὸ λέων. Ὁ μὲν ὁ λέων τὸ βάζει στὰ πόδια. Πάει... λέοντας !

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ ἔχουν πνιγεὶ στὰ γέλια. Ἀδριμονοῦν νὰ μάθουν πάρα κάτω :

— Λοιπὸν ; Ὑστερα ;

Ὁ Ποκοπίκο, σοβαρὸς-σοβαρὸς, συνεχίζει :

— Ἀμέσως, λέει, ἀκούω ἕναν κρότο. Σηκώνω τὸ κεφάλι μου. Καὶ τί νὰ δῶ, λέει : Ὁ οὐρανὸς σχίζεται σάν... χασέ ! Ἀνοίγει στὰ δυό ! Ἀμέσως, τὸ ὅποιον γλέπω νὰ πέφτει ἀπὸ πάνω μιὰ ματοτοικίεττα. Ὅσο ὅμως κατεβαίνει, μειάζει καὶ... ραδιζοβλάσταρο ! Τέλος σάν φτάνει κάτω, εἶναι τὸ φάντασμα μιᾶς γρηᾶς Στριγγλας ! — «Ἰα σου. Μαριζέλ, τῆς λέω. Τὶ χαμπαρακία ;» Τὸ φάντασμα τότε μοῦ λέει : — «Ἄσε τ' ἄστεϊα, Ποκοπίκο. καθότι μεγάλη συμφορὰ σὰς περιμένει ! Κῦττα ἔχει... Ἀνοίξε τὰ στραβὰ σου !»

» Τὸ λοιπὸν ἀνοίγω τὰ στραβὰ μου καὶ γλέπω ἓνα μεγάλο ἀτιμόπλοιο ! Κατέπλεε ἐπὶ τῶν θάμνων ! Ἐρχότανε ποδαρόδρομο ἐξ Ἀμερικᾶς !...

» Τότες, λέει, ἡ γρηᾶ στριγγλα, ξεβιδώνει τὸ κεφάλι της. Ἀρχίζει νὰ τὸ τρώει...

Ἡ Ταταμποῦ ρωτᾷ :

— Μὲ τὰ δόντια, Ποκοπίκο ;

Ὁ νάνος μουρμουρίζει :

— Ὅχι, βρ' ἀδερφέ !... Γρηᾶ γυναίκα πού νὰ βρεῖ δόντια ! Φαφούτα ἦτανε !...

— Τότε πὼς ἔτρωγε τὸ κεφάλι της ;

— Ἔρρω καὶ ἐγὼ ; Θὰ τὸ... κατὰ πᾶσι ὁλόκληρο !

Ὁ θηλυκὸς ἔλληνας γίγαν-

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μὲ σηκωμένα τὰ χέρια ψηλά,
παραδίνεται στοὺς λευκοὺς κακούργους.

τας κι' ἡ παρθένα Κόρη τῆς
Ζούγκλας, διασκεδάζουν μὲ τ' ὀ-
νειρο καὶ τ' ᾄσεια τοῦ Ποκο-
πίου.

Ξαφνικά κάποιοι θόρυβος ἀ-
κούγεται στὰ βράχια...

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς πα-
ρουσιάζεται ὁ Μπέμπι. Ἀλα-
φιασμένος! Λαχανιασμένος! Ἡ
ψυχὴ του βρίσκεται στὰ χεῖλια :

— Γκαούρ, τρέξε!... Βοήθεια!
Χανόμαστε!...

Ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Πο-
κοπίου πετιέται ὀρθός :

— Γεῖά σου, λεβέντη Κραγια-
μπού !

Ἀμέσως τραβάει τὴ σκουρια-
σμένη χατζάρα του. Στριγγλίζει
ἀγρία :

— Ποῖος πείραξε τὸ βαφτι-
στήρι μου! (1) Ποῖος τὸ πείραξε
νὰ τὸν σφάξω !...

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΕΠΙΘΕΣΗ

Γυρίζουμε λίγες ὥρες πίσω
στὴν ἱστορία μας.

Μεσάνυχτα.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, ἡ
συντρόφισσα, ὁ γυιὸς του Κρα-
γιαμπού κι' ἡ Χουχού, κοιμῶν-
ται βαθιά.

Ξαφνικά ἓνας μαύρος ἰθαγε-

(1) Ὁ Ποκοπίου καμαρώνει
πὺς εἶναι... νονὸς τοῦ Μπέμπι.
Γιὰ αὐτὸς σκέφτηκε πρῶτος νὰ
τ' ἀλλάξουν τ' ὄνομα. Νὰ τὸν λέ-
γε «Κραγιαμπού»,

νὴς φτάνει ἀλαφιασμένος στ' ἀνοιγία τῆς σπηλιᾶς τους. Φωνάζει:

— Ἀρχοντα Ταρζάν ! Ζύπνα γρήγορα ! Μεγάλη συφορά στὴ Ζούγκλα !

Ὅλοι μαζί ξυπνοῦν. Πετιῶνται ὀρθοί.

Καὶ νά : Τὴν ἴδια στιγμή τρομερὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. Ὁ μαῦρος ἰθαγενὴς βγάξει σπαραχτικὸ βογγητό. Σωριάζεται κάτω νεκρός.

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν κι' ὁ Μπέμπυ, βγαίνουν ἔξω. Κάθουν νὰ σκύψουν πάνω στὸ σκοτωμένο. Δὲν προφταίνουν.

Ἄγρια τώρα φωνὴ σχίζει τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας :

— Σταθεῖτε ! Ὅποιος κουνήθει θὰ πεθάνει.

Ὅλοι, γιὰ λίγες στιγμές, μένουν ἀκίνητοι. Μέσα στὴ σπηλιά ἡ μελιστάλακτη Χουχού, ψιθυρίζει φοβισμένη :

— Καλὰ ποὺ δὲν βγήκα ἔξω ἢ καπερή ! Θὰ κουνιόμανε καὶ θὰ μοῦ τὴ μπουμπουνίζανε ! Κι' ὅχι πὼς τὸ θέλω, καλέ ! Τὸ βάδισμά μου εἶναι τέτοιο. Περπατῶ πολὺ σκερτσίζικα ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ἡ ἴδια ἀγνωστὴ κι' ἄγρια φωνή, συνεχίζει τώρα :

— Ταρζάν πάρτο ἀπόφαση ! Βρίσκεσαι στὰ χέρια μας ! Εἴσαι αἰχμάλωτος τοῦ παντοδύναμου ἀρχηγῆς μας. Τοῦ τρομεροῦ Μπάτζαλ ! Αὐτὸς εἶναι τώρα ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ! Σηκώστε ὅλοι τὰ χέρια σας ψηλά ! Θὰ ρθοῦμε νὰ σᾶς δέσουμε ! Ὅποιος φέρει ἀντίσταση, θὰ πέσει κάτω νεκρός. Σὰν τὸν ἀράπη ποὺ βρίσκεται μπροστά

σας !

Ἡ πανώρια Τζέιν δὲν τρομάζει. Κάνει νὰ τραβήξει τὸ πιστόλι. Ἀμέσως δεῦτερος πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. Ἡ πυροφωμένη σφαῖρα περνάει πλάι ἀπ' τ' αὐτὴ τῆς.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀγνωστοῦ ἀκούγεται πιὸ ἄγρια :

— Ἀσε, κυρά μου, τὶς παλικαριές. Στὴ χάρισα γιὰ πρώτη φορά. Δὲν χτύπησα στὸ ψαχνό ! Ἄν ξανακουνήθεις, δὲν γλυτώσεις !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σηκώνει τὰ χέρια του ψηλά. Φωνάζει στὴ Τζέιν. Στὸν Κραγιαμπού :

— Ἐμπρός ! Μέσα στὴ σπηλιά γρήγορα ! Τὸ καλύτερο ποῦχουμε νὰ κάνουμε, εἶναι νὰ παραδοθούμε ! Μονάχα ἔτσι θὰ σώσουμε τὴ ζωὴ μας !

Ἡ συντρόφισσα κι' ὁ γιὸς του παραξενεύονται. Κυττάζουν ἀλόκοτα τὸν Ταρζάν.

Ἐκεῖνος θνιμώνει. Μὲ σηλωμένα ψηλά τὰ χέρια, οὐρλιάζει τώρα :

— Μέσα εἶπα. Γ'ερμετοσακίστηκε ! Δὲν καταλαβαίνετε λοιπόν ;

Γιὰ νὰ μὴ κατεβάσει τὰ χέρια, τοὺς σπρώχνει βάνουσα μὲ τὸ γόνατο. Σὰν νὰ τοὺς κλωτσάει.

Ἡ Τζέιν κι' ὁ Κραγιαμπού τᾶχουν χαμένα. Δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἀνανδρὴ διαγωγὴ τοῦ Ταρζάν.

Στ' ἀνοιγία τῆς σπηλιᾶς παρουσιάζεται ἡ μελιστάλακτη πυγμαία. Τοὺς τραβάει μέσα :

— Καλὲ ἐλάτε, καλέ ! Καλὲ μὴ μοῦ κόβετε τὴν τύχη ! Ἀζό-

μα καλὲ δὲν πήρατε χαμπάρι ;
Λόγω ἔμοῦ γίνεται τὸ νταραβέ-
ρι ! Κάποιος ποὺ μὲ ἡγαπεῖ.
ἦρθε νὰ μοῦ κάνει βιαίαν ἀπα-
γωγὴν ! Νὰ μὲ κλέψει, τὸ χρυ-
σό μου ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Μπαίνουν κι' οἱ τρεῖς στὴ
σπηλιά. Μονάχα ὁ Ἀρχοντας
τῆς Ζούγκλας μένει τώρα ἔξω.
Μὲ τὰ χέρια πάντα ψηλά, φω-
νάζει στὸν ἀόρατο ἄγνωστο :

— Ἐμπρὸς λοιπόν... Στείλε
τοὺς ἀνθρώπους σου νὰ μὲ δέ-
σουν... Εἶμαι ἑτοιμος !

Ἡ βαριά κι' ἄγρια φωνὴ ξα-
ναχοῦγεται :

— Ἄν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου,
πέταξε τὸ μαχαίρι ποῦχεις στὴ
ζώνη!...

Ὁ Ταρζάν κατεβάζει τὸ δεξι

χέρι. Τραβάει τὸ φοινικὸ μαχαί-
ρι του. Τὸ πετάει κάτω

Καὶ νὰ : Τὴν ἴδια στιγμή οἱ
ἀντικρινοὶ θάμνοι ἀνασαλεύουν.
Δυὸ γιγαντόσωμοι : λευκοὶ ἄντρες
παρουσιάζονται Κρατάνε πιστό-
λια στὰ χέρια. Προχωροῦν. Ζυ-
γώνουν τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας.

Ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς δυὸ φέρνει
γερό σχοινί. Κάνει νὰ τὸν δέ-
σει...

Ὅμως στὶς φλέγες τοῦ Ταρ-
ζάν κυλάει τὸ περήφανο κι' ἀ-
τρόμητο ἐλληνικὸ αἷμα. Τὸ αἷ-
μα τοῦ Γ'καούρι! Κι' αὐτὴ τὴ φο-
ρὰ δεῖχνεται ὑπέροχος!

Τὴν ἴδια στιγμή κάνει μι' ἀ-
φάνταστα γρήγορη κίνηση. Κα-
τεβάζει τὰ χέρια. Ταυτόχρονα

Ἡ φοβερὴ Ραξένα χτυπάει ἀλύπητα τὸν Ταρζάν.

μέ τὸ δεξιὸν δίνει τρομαχτικὴ γρο-
θιά στὸν ἕναν ἀπ' τοὺς δυὸ λευ-
κοὺς κακούργους. Τὸν σωριάζει
τοιαῖα βήματα πέρα. Μένει ξερός.
Ἀναίσθητος!

Ὅμως ὁ σύντροφός του προ-
φταίνει! Δίνει κι' αὐτὸς τρομερὴ
γροθιά στὸ σαγόνι τοῦ Ταρζάν.
Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀ-
νατρέπεται. Ὁ κακούργος σκύ-
βει πάνω του. Κάνει νὰ τὸν δέ-
σει...

Δὲν προφταίνει...

Ὁ Ταρζάν πετιέται πάλι ὀρ-
θός. Μὲ δευτέρη, πῶς δυνατὴ
γροθιά, σωριάζει κάτω κι' αὐ-
τὸν.

Ἡ τραγικὴ σκηνὴ δὲν ζορτάει
περισσότερο ἀπὸ λίγα δευτερό-
λεπτα.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
σκύβει ἀμέσως.

Ἀρπάζει ἀπὸ κάτω τὸ μαχαί-
ρι του. Κάνει νὰ τρέξει. Νὰ ξε-
φύγει...

Ἀλίμονο! Δὲν προλαβαίνει...

Ἀπ' τοὺς γύρω θάμνους ξε-
πετάγονται ἀμέτρητοι λευκοὶ
κακούργοι. Τοῦ φράζουν τὸ δρό-
μο. Τὸν συκλῶνουν. Κάνουν νὰ
τὸν ἀρπάξουν.

Ὁ Ταρζάν καταλαβαίνει τώ-
ρα: Εἶναι πιά χαμένος. Δὲν τοῦ
μένει ἄλλο: Θὰ πουλήσει ἀκριβὰ
τὸ τομάρι του!

Καὶ νά: Χύνεται σὰν μανια-
σμένο λιοντάρι! Μονάχος αὐτὸς
πῖνω σὲ τόσους ὀπλισμένους
κακούργους. Τρομαχτικὴ μάχη
ἀρχίζει.

Ἐκεῖνοι τὸν χτυπᾶνε μὲ τίς
λαβὲς τῶν πιστολιῶν. Δὲν πυρο-
βολοῦν νὰ τὸν σκοτώσουν. Θά-
χουν ἀυστηρὴ διαταγὴ ἀπ' τὸν
αρχηγό τους: Νὰ τὸν πιάσουν

ζωντανό!

Ἔτσι, γρήγορα τὰ καταφέρ-
νουν. Λαμβάνουν τὸν ἀτρόμητο
γίγαντα. Ὁ ἄμοιρος Ταρζάν πέ-
φτει στὰ χέρια τους. Τὸν δένουν
χεροπόδαρα. Τὸν ἀφήνουν κάτω.

Μερικοὶ ἀπ' τοὺς λευκοὺς κα-
κούργους μπαίνουν στὴ σπηλιά.
Θὰ πιάσουν καὶ τοὺς ἄλλους
ποὺ βρίσκονται μέσα!...

Ὅμως παράξενο! Σὲ λίγο ξα-
ναβγαίνουν. Φωνάζουν στους
συντρόφους τους:

— Ἡ σπηλιά εἶναι ἄδεια! Κα-
νένας δὲν βρίσκεται μέσα! Ὅλοι
ἔχουν ἐξαφανιστεῖ!

Ἕνας μεσόκοπος λευκὸς —
φαίνεται σὰν ἀρχηγὸς τῶν ἄλ-
λων — δὲν πιστεύει. Μπαίνει ὁ
ἴδιος στὴ σπηλιά. Ψάχνει μὲ
κλεφτοφάναρο. Τίποτα! Κανέ-
νας δὲν βρίσκεται μέσα!

Μεγάλο μυστήριον ἀλήθεια!
Ἀπ' τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλίδος δὲν
τοὺς εἶδαν νὰ βγοῦν.

Ὁ Ἀρχηγὸς ξαναγυρίζει στὸν
Ταρζάν. Ρωτᾷ ἀγρια:

— Πέσ' μου, σκύλε! Ποῦ πῆ-
γαν οἱ δικοί σου; Πῶς χάθηκαν
ἔτσι;

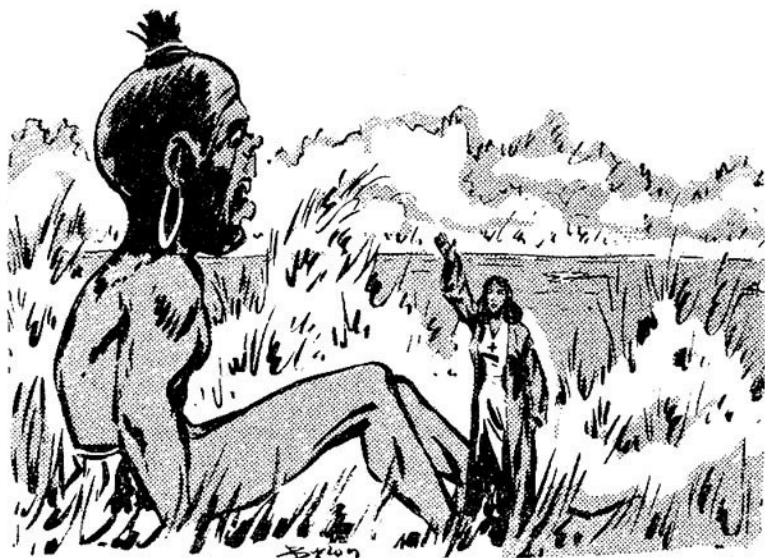
Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
δεμένος κάτω, δὲν βγάζει λέξη.

Οἱ λευκοὶ κακούργοι μανιά-
ζουν. Τὸν δέρνουν. Τὸν κλωτσά-
νε. Τὸν βασανίζουν γιὰ νὰ μαρ-
τυρήσει.

Τίποτα πάλι. Ὁ Ταρζάν ζορ-
τάει τὰ χεῖλιά του κλειστά. Σφι-
γμένα.

Οἱ κακούργοι τὸν σηκώνουν
τώρα. Ξεκινᾶνε. Φεύγουν...

Περνᾶνε δυὸ ὥρες. Φτάνουν
σὲ μιὰ βαθιὰ χαράδρα. Ἡ βλά-
στηση στὴς πλαγιὲς τῆς εἶναι ἀ-

Ἡ πονετικὰ Γιοχάνα διδάσκει στὸν Μποχάρ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν καλωσύνη.

φάνταστα πυκνή. Κάτω, βρίσκονται χαμηλά δεκαριά μεγάλες σκηνές.

Μιά ἀπ' αὐτές, ἡ μεγαλειότερη εἶναι φωτισμένη. Ἐκεῖ φέρνουν τὸν Ταρζάν. Τὸν περνᾶνε μέσα. Τὸν ἀφήνουν κάτω..

Στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σκηνῆς βρίσκεται ὁ ἀπαίσιος Μπάζαλ. Μαζί του κι' ἡ σατανικὴ κι' ὁμορφὴ Ραζένα. Κάθονται σὲ πρόχειρα σκαμνιά. Πίνουν καὶ καπνίζουν. Εἶναι κι' οἱ δύο μεθυσμένοι.

Ἀμέσως πετάγονται ὀρθοί. Κυττάζουν μὲ θαυμασμὸ τὸ δεμένο ξανθὸ γίγαντα.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῇς τῶν κακούρων τοῦ δίνει ἀναφορά :

— Μονάχα αὐτὸν καταφέραμε νὰ πιᾶσουμε. Ἡ συντροφισσα, ὁ γιὸς του καὶ μιὰ μαύρη σκλάβη, χάθηκαν ! Ἡ γῆς ἀνοίξε καὶ τοὺς κατάπτε !

Ὁ τρομερὸς Μπάζαλ γίνεται θεριὸ ἀνήμερο. Τοὺς διώχνει :

— Ἐξω γουρουνία ! Ἐξω ἀνίκανοι ! Νὰ μὴ σᾶς ξαναδοῦν τὰ μάτια μου !

Οἱ κακούργοι σκύβουν τὰ κεφάλια. Φεύγουν σὰν δαομένα σκυλιά. Μαζί μὲ τοὺς ἄλλους συντρόφους μαζεύονται στὶς σκηνές τους. Πέφτουν νὰ ξαποστάσουν λίγο.

Ὁ Ἀρχικακούργος κυττάζει τώρα ἄγρια τὸ δεμένο σκλάβο του. Μονγγρίζει :

— 'Επὶ τέλους, σκυλε ! "Επες στὰ χέρια μου ! Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἐλπίζεις ἄδιθα, μάθε το : 'Εγὼ ὁ Μπάζαλ σ' ἔχω καταδικάσει σὲ θάνατο ! "Αν ζῇς ἀκόμα, τὸ χρωστᾷς στὸν Γκαούρ. Θὰ σὲ χρησιμοποιήσω γιὰ δόλωμα. Νὰ πιάσω κι' ἐκεῖνον. "Υστερα θὰ πετόξω καὶ τὰ δυὸ κουφάρια σας στὰ πεινασμένα ὄρνια. Καὶρὲς εἶναι ἡ Ζούγκλα νὰ καθαρίσει ἀπὸ σᾶς. 'Απὸ δῶ καὶ πέρα ἕνας εἶναι ὁ "Αρχοντας καὶ κύριος τῆς περιοχῆς : 'Εγὼ !

Ὁ Ταρζάν κυττάζει τὸν κακούργο μὲ οἷκτο καὶ περιφρόνηση. Μουγγυρίζει μὲ τὴ σειρά του :

— Δειλὲ κι' ἄνανδρε Μπάζαλ. Κάνε ὅ,τι περνάει ἀπ' τὸ χέρι σου. Δὲν σὲ φοβᾶμαι ! "Ενα μονάχα νὰ ξέρεις : 'Εγὼ δὲν θὰ γίνω ποτὲ δόλωμα γιὰ νὰ πέσει στὰ χέρια σου ὁ ἀτρόμητος "Ελληνας. Ὁ ἀδελφός μου Γκαούρ !

Ὁ λευκὸς Ἀρχικακούργος γαγάζει :

— Χά, χά, χά ! Κουράγιο τοῦ τύχαι ! Ξέρεις πὺς βρίσκομαι ἐδῶ, μ' ἑκατὸ ἀτρόμητους κι' ὀπλισμένους ἄντρες ;

Ὁ Ταρζάν μουρμουρίζει :

— Δὲν πειράζει. Ἡ Ζούγκλα εἶναι ἀπέραντη. "Εχει τόπο νὰ θαφτεῖτε ὅλοι !

Ἡ σκληρὴ καὶ πανώρια Ραζένα γίνεται θεριὸ γιὰ τὴν προσβολή. Τραβάει ἀπ' τὴ ζώνη τῆς τὸ βούρδουλα. Ἀρχίζει νὰ χτυπάει ἀλύπητα τὸ δεμένο Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Τὸν βρῖζει. Τὸν κλωτσάει σὰν σκυλί. Μαζί μὲ τὸν ἀπαίσιο

οὐντροφό ιῆς. τοῦ κάνουν φοβερὰ βασανιστήρια.

Ὁ ἄμοιρος Ταρζάν σιγίγγει τὴν καρδιά καὶ τὰ δόντια του. Κάνει ἀφάνταστη ὑπομονή. Οὐτ' ἕνας στεναγμὸς δὲν βγαίνει ἀπ' τὰ χεῖλια του !

Ἡ ὄρα περνάει. Σιγά-σιγά ἀρχίζει νὰ ξημερώνει.

ΜΗΟΧΑΡ ΚΑΙ ΓΙΟΧΑΝΑ

Χαράματα.

Ὁ Κραγιαμπού, ὅπως εἶδαμε, φτάνει λαχανιασμένος στὴν κορφὴ τοῦ περήφανου βραχὼδικοῦ βουνοῦ. Μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα φωνάζει :

— Γκαούρ τρέξε ! Βοήθεια ! Χανόμαστε !

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κι' ἡ ἄγνη συντρόφισσα τῆς καρδιάς του, πετάγονται ὀρθοί :

— Τί τρέχει, Μπέιμπυ ;

Ὁ γιὸς τοῦ δοξασμένου Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας, τοὺς μιλάει γρήγορα :

— Λευκοὶ κακούργοι πάτησαν τὴ Ζούγκλα ! Τὰ μεσάνυχτα χτύπησαν τὴ σπηλιὰ μας. Ὁ πατέρας μου πρὶν παραδοθεῖ μᾶς ἔκλεισε στὴ σπηλιὰ. Καθὼς μᾶς ἔσπρωχνε, βρῖξε τὴν εὐκαιρίαν νὰ μας ψιθυρίσει σιγά : «Νὰ φύγετε ἀμέσως ἀπ' τὸ κρυφὸ ἀνοιγμα. Νὰ τρέξετε γρήγορα στὸ βουνὸ τοῦ Γκαούρ. Αὐτὸς θὰ σᾶς προστατέψει !»

Ὁ Κραγιαμποῦ παίρνει γρήγορες ἀναπνοές. Συνεχίζει :

— Ἀκούσαμε τὴ συμβουλὴ του. Ἀπὸ κάποιο κρυφὸ πέρασμα βγήκαμε στὸ πῖσω μέρος τῆς σπηλιᾶς μας. Ἡ μητέρα μου κι' ἡ Χουχού πήραν τὸ μονοπάτι κατὰ τὸ βορρῆα. Τρέξαν

γιά τήν καλύβα τοῦ Μάξ Ἀρλαν. Νά τὸν εἰδοποιήσουν. Νά τοῦ ζητήσουν βοήθεια.

» Ἐγὼ ἔμεινα ἐκεῖ Σκαρφάλωσα σ' ἓνα ψηλὸ δέντρο. Περιμένα νὰ δῶ τί θὰ γίνει. Ποῦ θὰ πᾶνε, οἱ κακοῦργοι, τὸν πατέρα μου...

» Καὶ νά : Σὲ λίγο βλέπω νὰ τὸν σηκώνουν δεμένον. Νά ξεκινοῦν. Τοὺς παίρνω τὸ κατόπι. Περιπατᾶμε κοντὰ δυὸ ὥρες. Τέλος τὸν κατεβάζουν στὴ μεγάλη χαράδρα. Στὴν κατασκήνωσή τους. Κατεβαίνω κι' ἐγώ. Καταφέρνω καὶ κρύβομαι κοντὰ στὴ μεγάλη σκηνή. Ἐκεῖ πού πῆγαν τὸν ἄμοιρο πατέρα μου. Τὸν ἀκούω νὰ λέει πὼς δὲν θὰ γίνει ποτὲ δόλωμα γιὰ νὰ πιάσουν τὸν Γκαοῦρ. Ὑστερα τὸν βρίσκουν. Τὸν χτυποῦν.

» Ἡ καρδιά μου σπαράζει. Τὰ μάτια μου βουρκώνουν. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα.

» Τέλος παίρνω κι' ἐγώ τὸ δρόμο. Βιάζομαι νὰ φτάσω ἐδῶ. Ὅμως, σκοτάδι καθὼς εἶναι, μπερδεύομαι. Χάνω τὸ δρόμο. Παραπλανιέμαι στὴ Ζούγκλα. Ἐτοί τυχαία βρίσκομαι κοντὰ στὸ θεόρατο δέντρο τοῦ Νταμπούχ !

» Ὁ τρελλὸς γοριλάνθρωπος μὲ βλέπει. Κάνει νὰ μ' ἀρπάξει. Τὸ βάξω στὰ πόδια. Καθὼς τρέχω, φωνάζω : « Ἄκουσέ με, Νταμπούχ : Ὁ πατέρας μου κινδυνεύει ! Δευκοὶ κακοῦργοι τὸν ἔχουν πάρει σκλάβο τους. »

» Ὁ γοριλάνθρωπος μὲ κυνηγάει πολὺ ὥρα. Ἐγὼ τοῦ ξεφεύγω... Μὲ χάνει... Ὅμως ἡ τύχη δὲν μὲ βοηθάει. Πέφτω τώρα στὸ χωριὸ τοῦ τρομεροῦ

Γιαχάμπα. Οἱ ἄγριοι ἀραπάδες του μὲ πιάνουν. Μὲ φέρνουν στὸ χορταρένιο παλάτι του. Τὸν ξυπνᾶνε. Μὲ ρωτᾶει τί ζητοῦσα τέτοια ὥρα ἔξω. Τοῦ λέω τὰ καθέκαστα. Τοῦ μιλάω γιὰ τοὺς λευκοὺς κακοῦργους ποὺ χτύπησαν τὴ σπηλιά μας. Π' ἀρπάξαν τὸν πατέρα μου !

» Ὁ Γιαχάμπα θυμώνει τότε. Μὲ διώχνει. « Ὁ πατέρας σου, μοῦ λέει, εἶναι ἐχθρὸς μου ! Θὰ χαρῶ πολὺ ἂν οἱ λευκοὶ πατριῶτες σας τὸν κρεμιάσουν ἀνάποδα σὲ κανένα δέντρο!... »

Ἐτοί παίρνω πάλι τὸ δρόμο. Φτάνω ἐδῶ. Τὸ μόνο ποὺ κατάφερα εἶναι νὰ ξέρω τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται σκλάβος ὁ πατέρας μου!...

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμποῦ ἔχουν γίνει ἔξω φρενῶν. Ἐτοιμάζονται νὰ ξεκινήσουν.

Ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπικό, χαϊδεύει τὴ λαβὴ τῆς σκουριασμένης χατζάρας του. Ἀναστενάζει :

— Μεγάλη... σφαγὴ μοῦ μνρίζεται σήμερις ! Οἱ μελλοθάνατοι νά... πιάσουν οὐρά !

Ὅλοι μαζί κατεβαίνουν τώρα τὰ τρομαχτικὰ βράχια. Φτάνουν κάτω. Τρέχουν. Τραβᾶνε κατὰ τὴ μεγάλη χαράδρα...

Καὶ νά : Δὲν προφταίνουν νὰ προχωρήσουν πολὺ. Ξαφνικὰ γνώριμες φωνὲς φτάνουν στ' αὐτιά τους. Εἶναι ἡ Τζέϊν. Ὁ Μάξ Ἀρλαν. Ἡ Χουχού. Τρέχουν γιὰ τὸ βραχώδικο βουνό. Νὰ συναντήσουν τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴ συντρόφισσά του.

Ὅλοι μαζί κάθονται τώρα κάτω. Καταστρώνουν σχέδιο : Πὼς θὰ δράσουν. Πὼς θὰ σώ-

‘Ο Τερατάνθρωπος Μποχάρ πετάει μιά πέτρα. Χτυπάει τὸ
•Σιδερένιο Πουλί• στὴν οὐρᾶ.

σουν τὸν “Αρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας.

Οἱ λευκοὶ κακοῦργοι εἶναι
πολλοί. Τίποτα δὲν θὰ καταφέ-
ρουν μονάχοι. Πρέπει νὰ μαζε-
ψουν ἄγριους πολεμιστές. Νὰ κυ-
κλώσουν τὴ χαράδρα. Ν’ ἀναγ-
κάσουν τὸ Μπάζαλ νὰ παραδο-
θεῖ.

‘Ο Ποζολίκο κι’ ἡ Χανζού
κουβεντιάζουν λίγο πὺρ πέρα.

— Χτῆς τὰ μεσάνυχτα, χρυσό
μον, γίνηκε στὴ σπηλιά μεγάλο
καχό! Έκατό ἀνοματαῖοι ἤρθα-
νε νὰ μέ... ζητήσουνε! Οὔτε Έ-
λεωφορεῖον νάμouνα δὲν θὰ
μποροῦσα νὰ τοὺς πάρω ὅλους!
Πρῆξον ἤλιε, ποὺ λένε. Μὲ συγ-
χωρεῖτε κι’ ὅλας!

‘Ο διαβολεμένος νάνος σηκώ-
νει τὸ χέρι. Τῆς σερβίρει μιά
στράκα κατάφατσα:

— Κλάφ! Γειά σου... νύμφη
ἀνύμφευτη!

Τὸ βάζει στὰ πόδια. Φτάνει
κοντὰ στοὺς ἄλλους.

‘Η μελιστάλακτη πυγμαία βά-
ζει τὰ χέρια στὴ μέση. Κουνάει
δεξιὰ κι’ ἀριστερά τὸ κεφάλι.
Ξεφωνίζει:

— Δὲν θὰ σὲ πιάσω, βρέεε;!
Τρίχα—τρίχα θὰ στὰ ξερριζώσω
τό... μουστάκι! «Νύφη ἀνιφτη»,
νὰ πᾶς νὰ πεις τὴν ὁδερφή
σου! Μὲ συγχωρεῖτε κι’ ὅλας!

‘Ολοι μαζί ξεκινᾶνε τώρα.
Θὰ γυρίσουν στὶς κοντινὲς φυ-
λές. Νὰ μαζέψουν γερούς κι’ ἄ-

τρόμητους ἀραπάδες.

Ὅμως δὲν προλαβαίνουν νὰ κινούν ἑκατὸ βήματα. Ξαφνικά ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ φτάνει στ' αὐτιά τους.

Εἶναι ὁ τρομερὸς Γιαγάμπα. Καβάλλα στὸ ξέβρο του. Μεγάλο μπουλόνκι ἀπὸ ἰθαγενεῖς πολεμιστάδες ἀκοιουθεῖ.

Ὁ μαῦρος γίγαντας πηδάει ἀπ' τ' αὐτὸ. Στέκει μπροστά στὸ μελαψὸ Ἑλληνα. Κατεβάζει μὲ σεβασμὸ τὸ κεφάλι. Μουρμουρίζει:

— Μετάνοιωσα, Γκαοῦρ! Ἡρῶδα μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου νὰ σᾶς βοηθήσω!... Ἀπὸ ὧδε καὶ μπρὸς θὰ γίνουμε φίλοι. Αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν κινδυνεύει μονάχα ὁ Ταρζάν. Ὅλοι μας κινδυνεύουμε! Ὅλοι μαζί. πρέπει νὰ γυμνήσουμε τοὺς λευκοὺς κακούργους. Νὰ μὴ τοὺς ἀφήσουμε νὰ κατακτήσουν τὴ Ζούγκλα!

Ὁ Μᾶξ Ἀρλὰν τραβάει τὸ πιστόλι. Τὸν διώχνει:

— Φύγε ὑποῦλο σκυλί! Δὲν θέλουμε τὴ φιλία σου... Δὲν χρειάζομαστε τὴ βοήθειά σου!

Ὁ Γκαοῦρ τὸν συγκρατεῖ. Ἑλληνα εἶναι ἔτοιμη πάντα νὰ συγχωρήσει.

— Μή, Μᾶξ! Ἀφῆσέ τον νὰ μετανοίωσει. Νὰ γίνει φίλος μας. Σφίγγει μ' ἀγάπη τὸ χέρι τοῦ Γιαγάμπα.

— Σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου! Εἶσαι γενναῖος καὶ περήφανος ἄνθρωπος! Σ' ἀγαπῶ σὰν ἀδελφὸ μου!

Τὰ μεγάλα μάτια τοῦ μαύρου γίγαντα βουρκώνουν. Ἡ καλὴ σὺνὴ τοῦ Γκαοῦρ τὸν ἔχει συν-

τοίρει...

Ὁ Ποκοπίκο μουρμουρίζει φιλοσοφικά:

— Καπάκι τὸν ἔφερε τὸν Καρπουζοκέφαλο! Μυστήριο πρᾶμμα! Ὅλοι καλὶ τρέχουν τώρα. Φτάνουν κοντὰ στὴ μεγάλη χαράδρα.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μπάζαλ τοῖς ὑποδέχονται μὲ τρομαχτικὰ πυρὰ. Ὅπλα! Πολυβόλα! Χειροβομβίδες!

Τοὺς εἶναι ἀδύνατο νὰ πλησιάσουν. Ἔτσι ἀναγκάζονται νὰ σκηρπίσουν. Κρύβονται πίσω ἀπὸ βράχια καὶ θάμνους. Στῆνουν καρπούλια...

Οἱ σφαῖρες σφυρίζουν πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους.

Ὁ Ποκοπίκο, πεσμένος κατὶς βρίσκεται κάτω, σηκώνει τὴ θρυλικὴ χαιτάρια. Τὴν κουνάει τρομαγμένος πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Φωνάζει:

— Ξοσσ! Ξοσσ!

Ἡ Χουχού ρωτᾷ:

— Τί κάνεις ἐκεῖ, χρυσό μου;

Ἀποκρίνεται βαριά:

— Διώχνω τὰ... κουνούπια!

Ἀμέσως σκάει καὶ τ' ἀπαυτίτητο στιχάκι:

— Δὲν μὲ τρομάζουν τὰ «μπάμ
[μποῦμ]

καὶ τῶν ἐχθρῶν ἡ σφαῖρα!

Φτάνει, τὸ φουκαριάτικο,
νᾶχα μιά... κουνουπιέρα!

Ἀμέσως ἀρχίζει νὰ μοιτσουλᾷ. Προχωρεῖ κατὰ... πίσω. Ξεμακραίνει ἀπ' τὸ πεδίο τῆς μάχης. Ἡ καρδιά του ἔχει παύει στὴν Κούλουρη.

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαῖα χοροῖδεσσει:

10

ΤΑΤΑΜΠΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ „ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ „ - ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ - ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΣΟΧΗ: Τὴν καλλιτεχνικὴ πολὺσπαστη φιγούρα τοῦ ΓΚΑΟΥΡ θα τὴ βρεῖτε στὸ τεῦχος «Ποικίλο» ἀριθ. 7 ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Παρασκευή.

— Πού πᾶς, χρυσό μου ; Γιά επίθεση ;

— Όχι. Γιά... τσίσις μου !

— Όμως οὔτε γιά τὸ ἓνα, οὔτε γιά τ' ἄλλο πηγαίνει.

— Ὁ διαβολεμένος νάνος κάποιο σχέδιο ἔχει στὸ νου του. Μόλις ξεμακραίνει κάμποσο, πετιέται ὀρθός. Τὸ βάζει στὰ πόδια. Τρέχει κατὰ τὸ λημέρι τοῦ Νάχρα-Ντού.

Καὶ νά : Φτάνει στὰ χαλάσματα τοῦ ἀρχαίου Ναοῦ. Χώνεται στ' ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς. Κατεβαίνει τρία-τρία τὰ χωματένια σκαλοπάτια. Φτάνει μπροστὰ στὸν παντοδύναμο μόνόφθαλμο μάγο. Τοῦ ἐξηγεῖ λαχανιασμένος :

— Τὸ καὶ τό, μπάριμπα Κύ-ζλωπα ! Πρέπει νὰ μὴς βοηθήσεις, κι' ἐλόγου σου ! Κἄνε ὅ,τι καταλαβαίνεις !

— Ὁ Νάχρα-Ντού στεναχωρεῖται :

— Εἶμαι πιασμένος, παιδί μου. Δὲν μπορῶ νὰ σηκωθῶ. Οὔτε νὰ σταθῶ στὰ ποδάρια μου :

— Ἀμέσως ἀπὸ μιά κρυφὴ τσέπη τοῦ λυκοτόμαρου ποὺ φορεῖ, βγάζει δυὸ μικρὰ χάπια ! Τὸ ἓνα μαῦρο. Τ' ἄλλο ἄσπρο. Τὰ δίνει στὸν Ποζολίκο :

— Πάρτα, παιδί μου ! Ἄμα βρεθεῖτε σὲ μεγάλο κίνδυνο, ἔ-ναος ἀπὸ οὗς νὰ καταπιεῖ τὸ μαῦρο χάπι. Ὅταν περάσει ὁ κίνδυνος νὰ καταπιεῖ τὸ ἄσπρο...

— Ὁ νάνος ἀρπάζει τὰ χάπια. Τὰ κρύβει στὴ μέσα τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του. Ρωτάει :

— Καὶ δὲν μοῦ λές, κύριε μπάριμπα τέτοιο, τί δουλειὰ κάνουν αὐτὰ τὰ χάπια ;

— Ὁ Μάγος μουρμουρίζει :

— Πήγαινε, παιδί μου ! Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ... Εἶναι μαγικά πράγματα ! Ἄν τὸ πῶ, τὰ χάπια θὰ χάσουν τὴ δύναμή τους.

— Ὁ Ποζολίκο φεύγει. Ἀνεβαίνει τὰ χωματένια σκαλοπάτια. Χάνεται ἔξω.

Καὶ νά : Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου ξαφνιαίνεται. Μπροστὰ του ἀντικρύζει τὴν καλόκαρδη καὶ πονετικὰ Γιολχάνα ! Τὴν ὑπέροχη γυναῖκα ποὺ διδάσκει στὴ Ζούγκλα τὴν ἀγάπη καὶ τὴν καλωσύνη τοῦ Χριστοῦ.

— Ὁ νάνος ἐνθουσιάζεται :

— Βρέ, καλῶς τὴν κυριὰ Καν-τηλανάφτρα !

— Ὁ Θεὸς μαζί σου, τέκνον μου !...

— Ὁ Ποζολίκο συνέχεται. Καταλαβαίνει τὸ λάθος του. Σηκώνεται στίς μύτες τῶν ποδαριῶν. Τῆς φιλάει μὲ σεβασμὸ τὸ χέρι.

Τῆς ἀνταποδίδει τὸ χαριετισμὸ :

— Ὁ Θεὸς μαζί σου... κόρη μου !

— Ἀμέσως τῆς λείει τὰ καθέκαστα. Τῆς μιλεῖ γιὰ τοὺς λευκοὺς κακοὺς ποῦρθαν νὰ κατακτῆσουν τὴ Ζούγκλα. Γιά τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Ταρζάν. Γιά ὅλα ὅσα ἔχουν συμβεῖ. Ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ ὄνειρο ποὺ εἶδε. Ποῦ βγήκε τόσο ἀληθινό !

— Ἡ Γιολχάνα θέλει νάρθει μαζί του. Νὰ κάνει κι' αὐτὴ ὅ,τι μπορεῖ. Ὅμως πρέπει πρῶτα νὰ περάσει ἀπ' τὴν ὄχθη τοῦ μεγάλου ποταμοῦ. Τὴν περιμένει ἓνας καινούριος μᾶθητής. Ἐρχεται ἀπ' τὴν Πέρα Ζούγκλα ν' ἀκούσει τὰ παρήγορα λόγια τῆς. Αὐτὰ ποὺ ἀνακουφίζουν

τὴν ψυχὴ. Ξαλαφρώνουν τὴν καρδιά.

Ὁ Ποροπίζο τὴν ἀκολουθεῖ. Καθὼς προχωροῦν ρωτᾷ:

— Κι' εἶναι ἐν τάξει, ὁ μαθητάκος σου;

— Πολὺ εὐσεβής. Θὰ γίνῃ ἕνας καλὸς Χριστιανός!

Τέλος φτάνουν στὴν ὄχθη τοῦ μεγάλου Ποταμοῦ. Ὁ «εὐσεβής μαθητής» περιμένει ἐκεῖ.

Τὰ μάτια τοῦ νάνου γεννιῶνουν ἀπὸ φρίκη. Ἀντικρύζουν γὰρ ἀπίστευτο: Ὁ «μαθητής» τοῦ περιμένει τὴ Γιοζάνα, εἶναι ἕνας τρομαχτικὸς υπεργίγαντας! Ὁ τερατάνθρωπος Μποζάρ!

Μόλις ἀντικρύζει τὴν πνευμα-

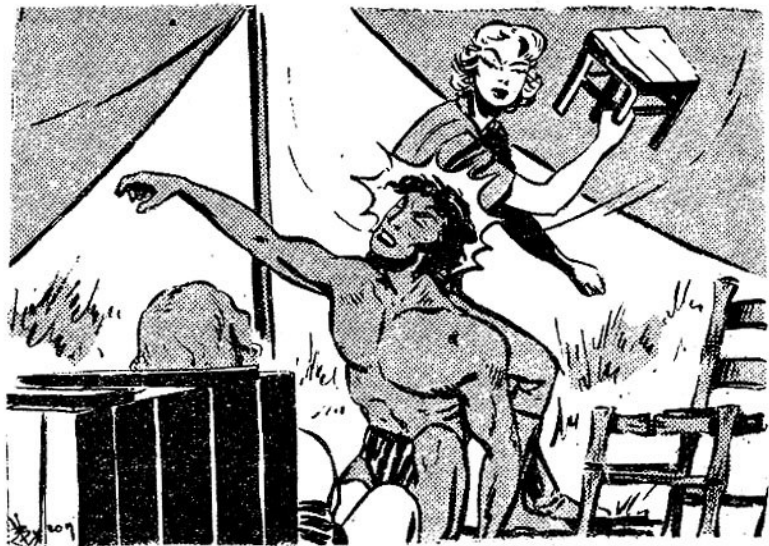
τική του διασκάλα, σκύβει. Τῆς φιλάει τὸ χέρι.

Ὁ Ποροπίζο τρομάζει ἀράνταστα. Σαρκραλῶνει σὰν τρελὸς στὸ πρῶτο δέντρο ποὺ βρίσκεται μπροστά του. Ἀπὸ 'ζει ψηλά, φωνάζει στὴ Γιοζάνα:

— Πᾶς χαμένη, κυρὰ τέτοια μου! Ὁ μπάρμπα Κέφαλος θὰ σὲ ζολατοῖσει μὲ ὅλο τὸν... ἀπαιτούμενο σεβασμό!

Ἡ ἄγρια γυναῖκα σηκώνει τὸ κεφάλι. Χαμογελάει καλόζαρδα στὸ νάνο:

— Κατέβω κάτω, τέκνον μου! Ὁ Μποζάρ εἶναι ἄλλος ἄνθρωπος πιά! Ἡ ἄγρια καρδιά του ἔχει πλημμυρίσει ἀπ' τὴν ἀγάπη

Ἡ σατανικὴ Ραζένα ἔρχεται κρυὰ πίσω ἀπ' τὸν Γκαοῦρ.
Μ' ἕνα σακανιὶ τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι.

καὶ καλωσύνη τοῦ Χριστοῦ!... Τώρα εἶναι καλὸς. Δὲν τρώει πιά ἀνθρώπους!...

Ὁ Ποκοπίκο παραξενεύεται. Ρωτᾷ ἀπὸ ψηλά:

— Ἀλήθεια, μπάρμπα Κέφαλε; Δὲν ξανατρῶς «τσιτσι»; Πᾶς χαμένος φουκαρά μου! Θὰ πριστῇς ἀπ' τὴ χορτοφαγία καὶ τὴ βιταμίνη!... Ἀλλὰ τοῦ λόγου μου δὲν σὲ πιστεῦω! Πᾶς νὰ μὲ κολατοῖσεις μπαμπέσικα!

Ἀμέσως τοὺς ἀφήνει. Πηδάει ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί. Ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο. Τραβάει γιὰ τὴ μεγάλη χαράδρα.

Ἡ Γιοχάνα λέει στὸν Μποχάρ ὅσα εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν Ποκοπίκο. Γιὰ τοὺς λευκοὺς κακούργους ποῦχουν ἔλθει νὰ κατακτηθῶν τὴ Ζούγκλα. Τοῦ λέει ἀκόμα καὶ γιὰ τὸν Ταρζάν ποῦχουν πιάσει σκλάβο τους.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ

Ὁ φοβερός καὶ τρομερός νάνος φτάνει τέλος στὴ μεγάλη χαράδρα.

Ὁ Γκαούρ, ὁ Μᾶξ Ἄρλαν, ὁ Γιαχάμπα μὲ τοὺς ἀραπάδες του, ἡ Ταταμπού κι' ἡ Τζέιν, ὁ Κραγιαμπού, βρίσκονται ἐκεῖ. Τὴ στιγμή αὐτὴ κάνουν πάλι ἐπίθεση στοὺς λευκοὺς κακούργους τοῦ Μᾶξζαλ καὶ τῆς Ραζένας.

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού κρυμμένη πίσω σ' ἓνα βραχάκι, κλαίει τὰ νειάτα της. Τὴν τσαμπινιά της.

Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ οἱ φίλοι μας τίποτα δὲν μποροῦν νὰ κάνουν. Οἱ κακούργοι μὲ τὰ ὅπλα καὶ τὰ πολυβόλα, τοὺς κρατᾶνε σ' ἀπόσταση. Ἀδύνατο νὰ πλησιάσουν.

Ὅμως ἡ καρδιά τοῦ Γκαούρ εἶναι ἀτρόμητη! Ἑλληνική! Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν μπορεῖ νὰ νοιώθει πὼς ὁ ἀδερφός του Ταρζάν βρίσκεται σκλάβος ἀκόμα. Προέπει νὰ τὸν σώσει, ἢ νὰ χαθεῖ.

Ἔτσι, χωρὶς στιγμή νὰ λογαριάσει τὸν τρομαχτικὸ κίνδυνο, παίρνει μεγάλη ἀπόφαση: Θὰ χυθεῖ σὰν λιοντάρι στὶς γραμμές τῶν ἀντιπάλων. Θὰ τοὺς θερίσει μὲ τό... ρόπαλό του. Θὰ φτάσει στὴ σκηνὴ τοῦ ἀπαίσιων Μᾶξζαλ. Θὰ σώσει τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας!

Ὁ Μᾶξ Ἄρλαν, ὁ Γιαχάμπα κι' ἡ Τζέιν, πασχίζουν νὰ τὸν ἀποτρέψουν ἀπ' τὴν τρελλὴ ἀπόφαση.

— Δὲν θὰ κάνεις τίποτα Γκαούρ. Θὰ σὲ σκοτώσουν πρὶν προλάβεις νὰ προχωρήσεις λίγα βήματα.

Ὁ θυρυλικὸς γίγαντας ἔχει ἀγύριτο κεφάλι:

— Ὁχι. Πρέπει νὰ περάσω. Νὰ σώσω τὸν ἀδελφό μου! Ὅλα τ' ἄλλα δὲν ἔχουν σημασία.

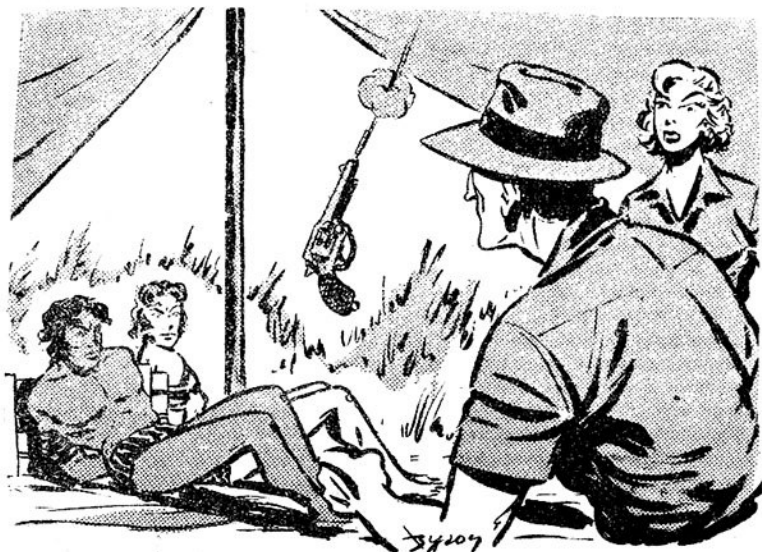
Ἡ πανώρια Ταταμπού κυττάζει μὲ θαυμασμὸ τὸν ἀγνὸ σύντροφό της. Τοῦ δίνει κουράγιο:

— Ναί, Γκαούρ! Κᾶνε τὸ καθήκον σου σὰν Ἕλληνας! Θὰ ρθῶ κι' ἐγὼ μαζί σου!

Ἀλίμονο! Τὰ τρομερὰ ὅπλα τῶν κακούργων παραμονεύουν. Μόλις τὸ μελαψὸ παλικᾶρι κάνει νὰ σηκωθεῖ, ἀμέτρητοι πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν. Βροχὴ πέφτουν οἱ σφαῖρες γύρω!

Ὁ Γκαούρ καταλαβαίνει τώρα πόσο δίκερο ἔχουν οἱ σύντροφοί του.

Ὅμως δὲν τὰ χάνει. Ἀμέσως

Τό πιστόλι γυρίζει τήν κάννη του πρὸς τὸν οὐρανό, Ἄρχι-
ζει νὰ πυροβολεῖ.

σέρνεται πρὸς τὰ πίσω. Σεμα-
κραίνει κάμποσο. Φτάνει σὲ σί-
γουρο μέρος. Πετιέται ὀρθός.
Κόβει κλαδιά ἀπ' τὰ γύρω δέν-
τρα. Ξαναλέφτει κάτω. Σκεπά-
ζει ὅσο μπορεί καλύτερα τὸ κορ-
μί του. Σέρνεται πάλι. Προχω-
ρεῖ ἀργά. Κατεβαίνει μὲ προσο-
χή τὴν τραγικὴ χαράδρα. Οἱ
σφαῖρες σφυρίζουν σὰν φαρμα-
κερὰ φίδια πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι
του.

Ἔτσι φτάνει κοντὰ στὴ σκη-
νὴ τοῦ Ἀρχικακούργου. Ἀφουγ-
γράζεται Ἀπόλυτὴ ἡσυχία μέσα.
Περιμένει λίγες στιγμές. Τέλος
παίρνει τὴν ἀπόφαση. Πετιέται
ὀρθός. Φτάνει μπροστά στ' ἄ-
νοιγμα τῆς μεγάλης σπηλῆς.

Μπαίνει σὰν σίφουνας μέσα.

Καὶ νὰ : Κάτω ἀντιζοῦζει,
δεμένον χεροπόδαρα, τὸν Ταρ-
ζάν. Πλαῖι του καθισμένη σ' ἑ-
να σκαμνί, μιὰ ὁμορφὴ ξανθιά
γυναίκα. Εἶναι ἡ Ραζένα.

Ἐκεῖνη, μόλις τὸν βλέπει, ξε-
φωνίζει τρομαγμένη :

— Ὁ Γκαούρ ! Βοήθεια ! Ὁ
Γκαούρ !

Τὸν ἀναγνωρίζει ἀπ' τὶς περι-
γραφές πού τῆς ἔχει κάνει ὁ
Μπάτζαλ.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας θὰ μπο-
ροῦσε βέβαια μὲ μιὰ γροθιά του
νὰ τὴ σωριάσει κάτω ἀναίσθη-
τη. Ὅμως εἶναι Ἕλληνας ! Κι'
ἓνας Ἕλληνας ποτὲ δὲν χτυπάει
μιὰ γυναίκα !

Ἄμείσως σκύβει στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

— Κουράγιο, ἀδελφέ μου !
Σὲ λίγο θάσαι λεύτερος !

Ἀρχίζει νὰ τὸν λύνει.

Ἡ σατανικὴ Ραζένα βρίσκει τὴν εὐκαιρίαν : Ἀρπάζει τὸ ξυλίνιο σκαμνί. Ἐρχεται κρυφά πίσω του. Τὸ σηκώνει. Τὸ κατεβάζει μ' ἀφάνιαστη ὁρμὴ καὶ λύσσα στὸ κεφάλι τοῦ Γκαούρ.

Τὸ ἄμοιρο παλικάρι σωριάζεται ἀναίσθητο. Πάνω στὸ κορμὶ τοῦ δεμένου «ἀδελφοῦ» του.

Ταυτόχρονα δυὸ λευκοὶ κακοῦργοι μπαίνουν ἀλαφιασμένοι στὴ σκηνή. Ἐχουν ἀκούσει τὶς φωνὲς τῆς Ραζένας.

Γρήγορα δένουν χεροπόδαρα καὶ τὸν ἀναίσθητο Γκαούρ. Τὸν παρατάνε πλάϊ στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ξαναβαίνουν ἔξω. Τρέχουν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Ἀρχηγό τους.

Ὅμως ὁ θυρυλικὸς Ἕλληνας, γρήγορα συνέρχεται. Ἀνοίγει τὰ μάτια του. Ἡ Ραζένα κυττάζει μὲ θαυμασμὸ τὸ πανώριο πρόσωπο τοῦ μελαφοῦ γίγαντα. Ψιθυρίζει μαγεμένη :

— Ποτέ μου δὲν ἔχω δεῖ ὁμορφώτερο παλικάρι ἀπὸ σένα !
Ἡ καρδιά μου χτυπᾷ δυνατὰ τώρα πού σ' ἀντικρῶζω.

Σταματᾷ γιὰ λίγες στιγμές. Συνεχίζει στὸν ἴδιο τόνο :

— Ὅπου νάναι θὰ φτάσει ὁ Μπάζαλ. Ἡ πρώτη δουλειὰ πού θὰ κάνει εἶναι νὰ καρφώσει τὸ μαχαίρι του στὴν καρδιά σου ! Κρίμμα δὲν εἶναι λοιπὸν νὰ χάσεις τὴ ζωὴ σου ;

— Γι' αὐτό, ἂν θέλεις, μπορῶ νὰ σὲ σώσω ! Δώσε μου τὸ λόγο σου πὼς θὰ γίνεις σύντρο-

φός μου... Ἄμείσως αὐτὴ τὴ στιγμή, θὰ σὲ λύσω. Θὰ φύγουμε κρυφὰ μαζὶ !

Ὁ Γκαούρ, δεμένος καθὼς βρίσκεται κάτω, τὴν κυττάζει μὲ περιφρόνηση. Μ' ἀηδία. Μονομυρρίζει :

— Χίλιες φορές καλύτερα νὰ βρῶ τὸ θάνατο. Ἐδῶ πλάϊ στὸν ἀγαπημένο ἀδελφό μου. Παρὰ νὰ δεχθῶ τὴ ζωὴ ἀπὸ μιὰ κακούργα σὰν καὶ σένα !

Ἡ σκληρὴ Ραζένα νοιώθει θανάσιμη προσβολή. Ἀμέσως τραβάει τὸ βοήρδουλα τῆς ζώνης της. Χτυπᾷ μὲ λύσσα τὸ δεμένο μελαψὸ παλικάρι. Μελανιάζει τὸ κορμὶ του. Τὸ ματώνει. Οὐρλιάζει ἄγρια :

— Σκύλε ! Αὐτὸ ποῖπες, θὰ τὸ πληρώσεις ἀκριβὰ !

Καὶ νὰ : Σὲ λίγες στιγμὲς φτάνει κι' ὁ Μπάζαλ. Βλέπει κάτω δεμένο καὶ τὸν Γκαούρ. Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ ἀγκαλιάζει τὴν πανώρια συντροφισσά του. Τὴ φιλάει ;

— Μπράβο Ραζένα ! Τώρα κρατᾷμε καὶ τοὺς δυὸ ! Σὲ λίγο, οἱ ἄνθρωποι μας θὰ καθαρίσουν γύρω ἀπ' τὴ χαράδρα καὶ τοὺς υπόλοιπους ! Ἡ ἀπέραντη καὶ πλουσία Ζούγκλα θὰ γίνῃ δική μας ! Ἐγὼ κι' ἐσύ θά...

Σταματᾷ ἀπότομα. Ἀνθρώπινες πατημασιὲς ἀκούγονται μέσα στὴ σκηνή.

Ὁ Ἀρχικακούργος κι' ἡ συντροφισσά του γυρίζουν Κυττάζουν χαμένα ἔδῳ κι' ἐκεῖ. Δὲν βλέπουν κανένα !

Ὁ Μπάζαλ κάνει δυο-τρία βήματα. Βγαίνει ἔξω. Ψάχνει γύρω ἀπ' τὴ σκηνή. Τίποτα πάλι.

Κανέναν άνθρωπο δὲν βρίσκειται ἐκεῖ κοντά.

Ξαναγυρίζει σαστισμένος. Μουρμουρίζει στὴ συντροφισσά του:

— Δὲν εἶναι τίποτα! Θὰ παρακούσαμε!...

Ταυτόχρονα τραβάει τὸ πιστόλι του. Συνεχίζει:

“Ἄς ξεπερδέσουμε τώρα μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀγριάνθρωπους!...

Γυρίζει τὴν κἀνὴ κατὰ τὸ κεφάλι τοῦ Ταρζάν... Κάνει νὰ τραβήξει τὴ σκανδάλη. Μουρμουρίζει ἄγρια:

— Σκύλε! Ἐτοιμάσου νὰ πεθάνεις!

Καὶ νά: Τὴν ἴδια στιγμή γίνεται κἀνὴ ἀπίστευτο! Κἀνὴ τρομαχτικό!

Τὸ πιστόλι ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ κακούργου. Στιματάει αἰωρούμενο στὸ κενό. Ἡ κἀνὴν του σηκώνεται πρὸς τ’ἀπάνω. Ἡ σκαγδάλη τραβιέται μονάχη:

— Μπάμ! Μπάμ! Μπάμ! Μπάμ! Μπάμ! Μπάμ!

Ἐξῆ πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν.

Ὁ Μπάζαλ κι’ ἡ Ραζένα κυττάζουν τὸ μαγεμμένο πιστόλι. Μαρμαρώνουν ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη. Τὸ ἴδιο κι’ ὁ Γκαούρ μὲ τὸν Ταρζάν!...

Τὸ ὅπλο ἀδειάζει μονάχο του. ὅπως εἶδαμε, τὶς ἔξη σφαῖρες ποῦχει μέσα. Τέλος, αἰωρούμενο ὅπως πάντα, προχωρεῖ ἀργά. Φτάνει στ’ ἀνοιγμα τῆς σπηλῆς. Ἀπὸ ‘κεῖ μονάχο τινάζεται καμμιὰ σαρανταριά μέτρα μακρυνά!..

Ἀπ’ τὸν τρόμο καὶ τὴ φρίκη, πρῶτη συνέχεται ἡ Ραζένα. Τραβάει κι’ αὐτὴ τὸ πιστόλι. Κάνει μὲ τὴ σειρά της νὰ σκοτώσει τὸν Ταρζάν.

Καὶ νά: Τὸ ἴδιο κακὸ ξαναγι-

νεται. Τὸ περιστροφὸ ξεφεύγει ἀπ’ τὰ χέρια της. Μένει πάλι στὸ κενό. Ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν πυροβολεῖ. Ὅτε προχωρεῖ γιὰ τ’ ἀνοιγμα τῆς σπηλῆς.

Γίνεται ὅμως κἀνὴ ἄλλο: Ἡ κἀνὴν του γυρίζει κατὰ τοὺς δυὸ κακούργους. Καὶ μιὰ παράξενη φωνὴ τοὺς διατάζει:

— Ἐξω!.. Ἐξω κι’ οἱ δυό!

ΑΝΕΞΗΓΗΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ!

Στὴ μεγάλη χαράδρα, τὸ κακὸ συνεχίζεται.

Ὁ Μάξ Ἀρλαν, ὁ Γιαχάμπα μὲ τοὺς μαύρους του, κι’ οἱ δυὸ γυναῖκες, βρίσκονται σὲ πολὺ δύσκολη θέση. Ἔχουν ὑποχωρήσει ἀρκετά. Κοντεύουν νὰ φτάσουν στὸ βραχάκι ποῦναι κρυμμένη ἡ Χουχού.

Οἱ λευκοὶ κακούργοι ὅλο καὶ προχωροῦν.

Σὲ λίγο οἱ φίλοι μας ἀποκτοῦν κι’ ἔναν ἀκόμα σύμμαχο. Εἶναι ὁ Νταμπούχ. Ὁ τρελλὸς γοριλάνθρωπος. Ἐρχεται κι’ αὐτὸς νὰ σώσει τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Πίσω τὸν ἀκολουθεῖ ὁλόκληρο κοπάδι ἀπὸ γορίλλες.

Ὁ Νταμπούχ δὲν ξέρεῖ τί θὰ πεῖ φόβος. Βγάζει τὸ τρομαχτικό σφύλιαχτό του. Ἐτοιμάζεται νὰ χυθεῖ στὴ μάχη. Μαζὶ μὲ τοὺς γορίλλες του.

Ὁ Μάξ Ἀρλαν κι’ ὁ Γιαχάμπα προφταίνουν. Τὸν συγκατοῦν. Δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ χαθεῖ ἄδικα. Οἱ ἀμέτρητες σφαῖρες τῶν λευκῶν κακούργων θὰ κάνουν κόσκινο τὰ πλατεῖα τριχωτά του στήθια!

Μὲ μεγάλα βύουνα καταφέρνουν νὰ σκύψει κι’ αὐτός. Νὰ

Μέσα ἀπ' τὸ ἄβειο «Σιδερένιο Πουλί» ἀκούγεται μιὰ παρά-
ξενη φωνή...

κρυφτεῖ πίσω ἀπὸ μεγάλο βρά-
χο.

Γύρω οἱ σφαῖρες πέφτουν σὰν
πυρρῶμένο χαλάζι.

Μογάχα οἱ ἄμοιροι γορίλες
πυρακῶνε. Χωρὶς νὰ νοιώθουν
τὸν κίνδυνο χύνονται στὴ φω-
τιά. Τὰ πολυβόλα τῶν κακούρ-
γων τοὺς θερίζουν. Οἱ πιδὸ πολ-
λοὶ ἀπ' αὐτοὺς σωριάζονται κά-
τω νεκροί. Λίγοι καταφέρνουν
νὰ σωθῶν. Γυρίζουν κοντὰ
στὸν Ἀφέντη τους. Οὐρλιάζουν
σπαραχτικά!

Ξαφνικά κάτι ἀναπάντεχο γί-
νεται:

Οἱ δύο Ἀρχικαυοῦργοι, Μπά-
ζαλ καὶ Ραζένα, βγαίνουν τρο-

μαγμένοι ἀπ' τὴ σκηνή τους.
Προχωροῦν σὰν ὑπνωτισμένοι
πρὸς τοὺς ἄλλους λευκοὺς κα-
κούργους.

Πίσω τους, αἰσθρούμενο στό
κενὸ, τοὺς ἀκολουθεῖ ἓνα πι-
στόλι. Μὲ τὴν κάννη γυρισμένη
στὶς ράχες τους.

Σ' ἓνα σημεῖο σταματοῦν. Ὁ
Μπάζαλ φωνάζει αὐτοὺς «ἀνθρώ-
πους» του:

— Πίσω! Πίσω ὅλοι!

Οἱ κακούργοι παρατάνε τὴ
μάχη. Τυρβίζουν. Τὸ βάζουν στὰ
πόδια...

Ὁ γοριλάνθρωπος Νταμπαῦχ
δὲν κρατιέται ἄλλο. Φοβάται μὴ
τοῦ ξεφύγουν οἱ λευκοί. Πρὶν
προφτάσει νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ἀ-

δικοσκοτωμένους γορήδες τους.

Ἀμέσως παρατάει τὴν κρυψὸν
να του. Πετιέται ὀρθός. Τούς
κυνηγάει. Οἱ λίγοι γορήδες ποὺ
χουν μείνει ζωντανοί, τὸν ἀκο-
λουθοῦν. Κατεβαίνει τὴ χαρά-
δρα. Φτάνει στὴ μεγάλη σκηνή.
Μπαίνει ἀλαφιασμένος μέσα.
Ἀντικρύζει δεμένους κάτω τοὺς
δυὸ γίγαντες. Τὸν Γκαοῦρ καὶ
τὸν Ταρζάν. Σκύβει μ' ἀνείπω-
τὴ λαχτάρα. Τούς λύνει.

Στὸ μεταξὺ ὅλοι οἱ κακοῦργοι
ἔχουν γαθεῖ. Μαζί τους κι' ὁ
Μπάλαλ! Κι' ἡ Ραζένα!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
κι' ὁ μελαφὸς Ἕλληνας, γρήγο-
ρα σμίγουν μὲ τοὺς καλοὺς
συντρόφους τους. Ὅλοι μαζί
τώρα πανηγυρίζουν τὴ νίκη!
Μονάχα ἡ κοντόχοντρη πυγμαία
στέκει στὴν πάντα θλιμμένη.
Μελαγχολική.

Ἡ Τζέιν τὴ λυτᾷται. Ρωτάει:

— Τί ἔχεις Χουχού; Ποιὸς
πόνος βασανίζει τὴν καρδιά σου;

Ἡ «μαύρη γόησσα» ἀναστε-
νάζει σπαραξικάρδια:

— Ἀχχχ! Καλὴ εἶδηση δὲν
πῆρες, κυρὰ Μαντάμα μου; Ὁ
Ποκοτικός μου! Ὁ Ἀντρακλὸς
μου ὁ δυσθεόρατος! Χάθηκε
καλὴ! Ἡ γῆς ἀνοιξε καὶ τὸν
κατάπιε!

Ξεσπάει σ' ἀκράτητους λυγ-
μούς:

— Χί, χί, χί! Πάει τὸ χρυσό
μου, πάει! Κρίμας τή... χατζά-
ρα του!

Ὅλοι τώρα ἐτοιμάζονται νὰ
φύγουν. Θὰ τραβήξει καθένας
γιά τὸ λημέρι του.

Ἀλλ' ὁμοῦ!

Σὲ λίγες στιγμὲς μεγάλο σιδε-
ρένιο πουλὶ παρουσιάζεται στὸν

οὐρανό. Κάνει τρομαχτικὴ βοή.

Εἶναι ἓνα ἐλικόπτερο. Πεταεῖ
χαμηλά. Μέσα σ' αὐτὸ διακρίνον-
ται καθαρά ὁ Μπάλαλ κι' ἡ Ρα-
ζένα.

Τὸ σιδερένιο. Πουλὶ ἔρχεται
πάνω ἀκριβῶς ἀπ' τοὺς φίλους
μας. Οἱ κακοῦργοι ἐπιβάτες του
πυροβολοῦν ἀπὸ ψηλά. Τούς πε-
τάνε χειροβομβίδες.

Ὅλοι ξαφνιαζόνται. Τρέχουν
νὰ κρυφτοῦν.

Ὅμως οἱ κακοῦργοι τοὺς βλέ-
πουν ἀπὸ πάνω. Τούς χτυποῦν
ἀλύπητα!

Οἱ φίλοι μας βρίσκονται σὲ
ἀπόγνωση. Ἡ θέαση τούς τρα-
γική.

Ξαφνικὰ τρομαχτικὸ οὐρλια-
χτὸ σχίζει τὸν ἀέρα.

Καὶ νά: Μὲ τεράστια πηδη-
ματα φτάνει ὁ Μποχάρ.

Ὁ Νταμπούχ τὸν βλέπει.
Μουγγρίζει ἄγρια. Εἶναι ἐτοιμὸς
νὰ χυθεῖ πάνω του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Τερατάν-
θρῶπος φωνάζει:

— Εἶμαι φίλος σας! Ἡρῶα
νὰ σᾶς βοηθήσω!

Σηκώνει ἀμέσως τὸ κεφάλι.
Κυττάζει τὸ σιδερένιο Πουλὶ.
Γύρω του σιάζουν χειροβομβί-
δες. Μὰ οἱ κρότοι τώρα δὲν τὸν
τρομάζουν. Ἡ Γιόχάνα τὸν ἔχει
κάνει ἀγνώριστο!

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει συλλο-
γισμένος. Ἀναποφάσιτος. Τέ-
λος κάνει κάτι ἀπίστευτο:

Ἀρπάζει ἀπὸ κάτω μιὰ μεγά-
λη, βαριά πέτρα. Μὲ τὴν τρο-
μαχτικὴν του δύναμιν τὴν ἐκσφεν-
δονίζει ψηλά. Χτυπάει τὸ ἐλι-
κόπτερο στὴν οὐρά. Τοῦ τὴ
σπάζει.

Τὸ σιδερένιο Πουλὶ γέρνει τώ-

ρα. Ὁ μεγάλος ἔλικας δὲν ἔχει πάθει τίποτα. Πέφτει ὁμιὰ σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασις...

Ὁ Μπάζαλ κι' ἡ Ραζένα προφταίνουν. Πηδοῦν ἔξω τρομαγμένοι. Τὸ βάζουν στὰ πόδια. Χάνονται γρήγορα πίσω ἀπ' τὴν πυκνὴ κι' ἀγρία βλάστησι.

Ὅλοι τρέχουν ἀμέσως μὲ χαρὰ κοντὰ στὸ πεσμένο ἑλικόπτερο.

Πρῶτος φτάνει ἐκεῖ ὁ Μποχάρ. Κυττάζει παραξενεμένος τὸ σιδερένιο πουλί.

Σὲ λίγο φτάνουν ξωπίσω κι οἱ ἄλλοι. Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ, ὁ Μᾶξ Ἀρλιαν, ἡ Τζέιν, ἡ Τατιμπού, ὁ Κραγιτσιμπού, ὁ Γιαχάμπα μὲ τοὺς ἀραπάδες του, ὁ Νταμπούχ μὲ τοὺς γορίλλες. Τελευταῖα κι' ἡ Χουχού.

Τὸ ἑλικόπτερο εἶναι ἄδειο. Κυριὰ ζωντανὴ ψυχὴ δὲν βρίσκεται μέσα...

Κι' ὅμοις! Γνώριμη φωνὴ ἀντιχεῖ ἀπ' τὸ θάλαμο τοῦ πιλότου:

— Πολὺ σᾶς γουστάρω, ἀδερφέ μου!

Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Ποκοπίκο. Ψάχνουν νὰ τὸν βροῦν... Πουθενά!... Τοῦ φωνάζουν... Τίποτα!

Ἀμέσως σχεδόν, ἡ ἴδια φωνὴ τοὺς ξαναλέει:

— Δὲν μὲ γλέπετε, μωρέ; Στραβομάρα ἔχετ' ὅλοι:

Ἡ Χουχού ἀφορμὴ ζητάει. Ξαναβάθει τὰ κλάμματα:

— Χί, χί, χί! Σκοτώθηκε ὁ Ἀντρακλάς μου! Τὸ φάντασμα του θάναι καλέ!... Μπρουκολάκιωσε, ὁ ὅμοιος!... Κρίμας τὴ χατζάρα του! Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας!

Ἡ φωνὴ τοῦ τρομεροῦ νάνου

τὴν καθυποχάζει:

— Στάσου. μωρὴ μαμζέ! Μὴ κάνεις ἔτσι. Μόλις πάρω καὶ τὸ ἄσπρο χάπι θὰ ξεμπρουκολακιάσω!

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ δυσθεόρατος Ἀντρακλάς παρουσιάζεται ὁλοζώντανος μπροστὶ τοὺς!

Ὅλοι γουρλώνουν τὰ μάτια. Μένουν μ' ἀνοιχτὸ στόμα!

Ὁ Ποκοπίκο ξεκαρδιζεται στὰ γέλια. Τοὺς ἐξηγεῖ:

— Ὁ μπράρμπα Κύλωπας μεῦδωσε δυὸ χαπάκια! Κατάπια τὸ μαῦρο καὶ γίνηκα ἄδρατος!

Γυρίζει στὸν Ταρζάν καὶ τὸν Γκαούρ. Συνεχίζει:

— Τοῦ λόγου μου ἦμανε στὴ σκηνὴ π' ἄρπαξα τὸ πιστόλι τοῦ Μπάζαλ. Ἐγὼ ἔροιξα τοὺς ἔξι πυροβολισμούς. Ἐγὼ τὸ πέταξα μακριά! Ὑστερα πῆρα τὸ πιστόλι τῆς λεγάμενης. Τοὺς ἐβγάλα ἔξω. Τοὺς ἔφερα κοντὰ στοὺς ἄλλους κακούργους. Ἐκεῖ διάταξα τὸν Μπάζαλ καὶ φώναξε στοὺς ἀνθρώπους του νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια... Ἔτσι κι' ἔγινε!

» Ὅμως ὁ Ἀρχικακούργος κι' ἡ Τέτοια του, εἶχαν παρὰ κάτω κρυμμένο ἓνα σιδερένιο.... «Ἐ-λακόφτερο»! Ἔτσι δὲν τὸ λένε;

Ἡ Χουχού ἀνατριχιάζει γιὰ τὴν ἀρραμματοσύνη του. Τὸν διορθώνει:

— Καλὲ τὶ ἑλακόφτερο Τσαμπουνάς; τὸ μηχανήμα τοῦτο ὀνομάζεται... «Ἐ λ ι κ ο π ί τ ο υ ρ ο ν»! Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας!

Ὁ Ποκοπίκο σηκώνεται πάλι στὰ δάχτυλα τῶν ποδαριῶν του. Τῆς δίνει, στὸ πῶς μέρος τοῦ λαιμοῦ, τρομερὸ χτύπημα! Ἀναστενάζει:

— 'Αμάν, σβέρκος, ἀδερφέ μου! Βαρᾶς στράχα κι'... ἀντι-
λαλοῦνε τὰ βουνα!

Συνεχίζει τὴ διήγηση :

— Τὸ λοιπόν, μόλις τοὺς γλέ-
πω νὰ μπαίνουνε μέσα, ἀόρατος
καθὼς ἤμουνα, τρυπῶν κι' ἐ-
γώ! Τὰ πάρα κάτω τὰ ξέρετε.
Ὁ Μπάμπια Κέφαλος πέταξε
μιὰ κοτρώνα. Μᾶς ἔφερε κορώ-
να-γοάμματα! "Υστερις κατάπια
τὸ ἄσπρο χαπάκι. καί...

Ἡ Χουχού τὸν διακόπτει :

— "Αχ, καλέ! Πῶς ἤθελα νά-
χα κι' ἐγὼ ἓνα μαῦρο χαπάκι!
Ὅμως δὲν προφταίνει. νὰ τε-
λειώσῃ τὰ λόγια της.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
λέει τώρα στοὺς συντρόφους
του :

— Οἱ λευκοὶ κακούργοι δὲν
θὰ φύγουν ἔτσι εὐκολὰ ἀπ' τὴ
Ζούγκλα. Θὰ ἐτοιμαστοῦν πάλι.
Θὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν μὲ μεγαλύτε-
ρη λύσσα καὶ μανία! Ἐλάτε
λοιπόν στὴ σπηλιά μου. Ἐκεῖ
θὰ σκεφτοῦμε τί πρέπει νὰ γί-
νει. Πῶς θὰ ξεκαθαρίσουμε τὴ
χώρα μας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κα-
κούργους!

Ὅλοι μαζὶ ξεκινοῦν. Τραβᾶνε
γὰρ τὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχонта τῆς
Ζούγκλας. Εἶναι μεταξύ τους
πιά φίλοι καὶ σύντροφοι.

Πίσω-πίσω ἀκολουθοῦν ὁ Πο-
κοπικό κι' ἡ Χουχού.

Ὁ τρομερὸς νάνος μουρμου-
ρίζει :

— Καμμιά μέρα θὰ πεταχτῶ
στὸ Ναχραντούκα μου! Θὰ τοῦ
ζητήσω καμμιά πεντακοσαριά...
ἀορατόχαπα! Εἶναι φίνα! Πο-
λὺ τὰ γουστάρω, ἀδερφέ μου!

Ἡ μελιστάλακτη «μαύρη γό-
ησα», τὸν θερμοπαρκαλαίει :

— Θὰ μοῦ δώσεις κι' ἐμένα
ἓνα ;

— Τί νὰ τὸ κάνεις ;

— Θέλω νὰ γίνω ἀόρατη. κα-
λέ! Νὰ μὴ φαίνομαι!

— Γιατί ;

— Για νὰ ἡσυχάσεις πιά, χρυ-
σό μου! Γιατὶ μὲ γλέπεις καὶ
... τρέχουνε τὰ σάλια σου!

Ὁ Ποκοπικό μόλις προφταί-
νει νὰ ψιθυρίσῃ :

— Ἐγώ, βρε φουσκωμένο
τουλούμι ;

Καὶ σωριάζεται κάτω λιπόθυ-
μος!

Ἡ Χουχού σκύβει πάνω του.
Πασχίζει νὰ τὸν συνεφέρει :

— Ὁχι, Ποκοπικάκι μου! Ἀ-
στεῖα στοῖπα! Μὴ φοβάσαι! Δὲν
θὰ γίνω ποτὲ ἀόρατη! Θὰ μὲ
γλέπεις πάντα! Θὰ μὲ γλέπεις
νὰ γλυκαίνεται τό... ματάκι σου!
Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

ΤΕΛΟΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ :

Παρακαλοῦνται οἱ Ἀναγνώστες νὰ
διαβάσουν ἀπαραιτήτως σήμερα τὴ σελίδα
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ τοῦ Κου ΝΙΚΟΥ.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπητοί μου φίλοι κι’ έχθροι :

Στό σημερινό τεύχος ἀριθ. 16, σάς παρουσιάζουμε και μιὰ ἐκπλοξή. Στις κεντρικὲς σελίδες 18 καὶ 19, θὰ βροῖσχετε πάντοτε ἀπὸ μιὰ πολὺσπαστη φυγούρα τῶν ἀγαπημένων ἡρώων σας.

Τὸ ἴδιο θὰ γίνεταί και στὴ θρυλικὴ τευχάρα τοῦ «Ποζοπί-
κευ».

Τὰ σχέδια αὐτὰ μπορεῖτε νὰ τὰ χρησιμοποιήσετε γιὰ νὰ φτιάξετε ἕναν ὁλόκληρο θίασο ἀπὸ χαρτονένιες φυγούρες (σὰν τις γνωστὲς τοῦ Καραγκιόζη) καὶ νὰ κάνετε στὸ σπίτι σας πολὺ διασκεδαστικὲς παραστάσεις.

Ἡ ἀντιγραφή και μεταφορὰ τῆς φυγούρας πάνω στὸ χαρτόνι, μπορεῖ νὰ γίνει μ’ ἕναν ἀπ’ τοὺς πᾶρα κάτω τρόπους.

1) Ν’ ἀντιγράψετε τὴν εἰκόνα σὲ σιγαρόχαρτο.

2) Νὰ τὴν κοπιάρετε μὲ χαρτί κυρτόν.

3) Ἀφοῦ διαβάσετε τὸ τεύχος, νὰ κόψετε τὶς δυὸ αὐτὲς σελίδες καὶ νὰ τὶς κολλήσετε μὲ γόμα πάνω στὸ χαρτόνι. Ὑστερα μὲ ψαλλίδι και κοπίδι γὰ κόψετε τὰ σχέδια τῆς φυγούρας.

Ὅπου ὑπάρχει μαῦρο χρῶμα, τὸ χαρτόνι θὰ μείνει ἄθικτο. Τὰ ἄσπρα σημεῖα θὰ κοποῦν και θὰ φύγουν.

Ὑστερα, ὅπως ξέρετε, θὰ κορψώσετε στὸ πίσω μέρος ἕνα λεπτὸ ξύλο, γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ κρατᾶτε και νὰ κουνᾶτε τὴ φυγούρα.

Ἔτσι τὰ παιδιὰ, ὕστερα ἀπ’ τὸν παιροπλαγῆδοι «Καραγκιό-

Σὰς Ὀμιλεῖ
Ὀκὸς Νίκος

ζη», θὰ παίζουν τώρα «ΠΟΚΟ-
ΠΙΚΟ»

Πάνω ἀπὸ ἑξήντα καλλιτεχνικὲς φυγούρες θὰ δοθοῦν ἀπ’ τὸ τεύχη μας σὰν δῶρο στοὺς ἀναγνώστες.

Ἡ σειρά πὺν θ’ ἀκολουθήσουν εἶναι ἡ ἑξῆς :

1) Στὸ τεύχος «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» ἀριθ. 16, ὑπάρχει ἡ φυγούρα τῆς ΤΑΤΑΜΠΟΥ.

2) Στὸ τεύχος «ΠΟΚΟΠΙΚΟ» ἀριθ. 7: θὰ βρεῖτε τὴ φυγούρα τοῦ ΓΚΑΟΥΡ.

3) Στὸ τεύχος «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» ἀρ. 17, ἡ φυγούρα τῆς ΤΖΕΪΝ.

4) Στὸ τεύχος «ΠΟΚΟΠΙΚΟ» ἀριθ. 8, ἡ φυγούρα τοῦ ΤΑΡΖΑΝ.

5) Στο τεύχος «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» ἀρ. 18, ἡ διπλή φιγούρα τοῦ ΠΟΚΟΠΙΚΟ καὶ τῆς ΧΟΥΧΟΥΣ.

6) Στο τεύχος «ΠΟΚΟΠΙΚΟ» ἀρ. 9, ἡ φιγούρα τοῦ γοριλάνθρωπου ΝΤΑΜΠΟΥΧ.

7) Στο τεύχος «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» ἀρ. 19, ἡ φιγούρα τοῦ ΝΑΧΡΑ — ΝΤΟΥ.

8) Στο τεύχος «ΠΟΚΟΠΙΚΟ» ἀρ. 10, ἡ φιγούρα τοῦ ΜΑΞ ΑΡΑΛΑΝ.

9) Στο τεύχος «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» ἀρ. 20, ἡ φιγούρα τοῦ ΚΟΝΤΕ ΤΖΟΥΤΖΟΥΚΟΥ.

10) Στο τεύχος «ΠΟΚΟΠΙΚΟ» ἀρ. 11, ἡ φιγούρα τοῦ ΓΙΑΧΑΜΠΙΑ.

11) Στο τεύχος «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» ἀρ. 21, ἡ φιγούρα τῆς ΧΟΥΛΧΑΣ.

12) Στο τεύχος «ΠΟΚΟΠΙΚΟ» ἀριθμ. 12, ἡ φιγούρα τοῦ ΜΠΕΤ ΜΠΥ (ΚΡΑΓΙΑΜΠΟΥ).

13) Στο τεύχος «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» ἀριθμ. 22, ἡ φιγούρα τῆς ΓΙΟΧΑΝΑΣ.

14) Στο τεύχος «ΠΟΚΟΠΙΚΟ» ἀριθμ. 13, ἡ φιγούρα τοῦ τερατάνθρωπου ΜΠΟΧΑΡ.

15) Στο τεύχος «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» ἀριθμ. 23, ἡ φιγούρα ἑνὸς ἰθαγενοῦς ΦΥΛΑΡΧΟΥ.

16) Στο τεύχος «ΠΟΚΟΠΙΚΟ» ἀριθμ. 14, ἡ φιγούρα ἑνὸς ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ.

17) Στο τεύχος «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» ἀριθμ. 24, ἡ φιγούρα ἑνὸς ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΥ.

18) Στο τεύχος «ΠΟΚΟΠΙΚΟ» ἀριθμ. 15 ἡ φιγούρα μιᾶς ΑΡΑΠΙΝΑΣ.

19) Στο τεύχος «ΓΚΑΟΥΡ —

ΤΑΡΖΑΝ» ἀριθμ. 25, ἡ φιγούρα ἑνὸς λευκοῦ ΚΥΝΗΓΟΥ ΑΓΡΙΩΝ ΘΗΡΙΩΝ.

20) Στο τεύχος «ΠΟΚΟΠΙΚΟ» ἀριθμ. 16, ἡ φιγούρα μιᾶς λευκῆς ΕΥΡΩΠΑΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.

Ἀπὸ τὸ τεύχος ἀρ. 21 «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» καὶ ἀριθμ. 17 «ΠΟΚΟΠΙΚΟ» θ' ἀρχίσει ἡ σειρά τῶν θεριῶν καὶ τῶν τεράτων.

Μέχρι στιγμῆς εἶναι ἑτοιμὲς καὶ θὰ τυπωθοῦν οἱ ἐξῆς φιγούρες: ΔΙΟΝΤΑΡ! — ΕΛΕΦΑΣ — ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ — ΒΟΛΑΣ — ΣΚΡΟΠΙΟΣ — ΦΤΕΡΩΤΟ ΟΡΝΙΟ — ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ — ΑΡΚΟΥΔΑ — ΓΟΡΙΛΑΣ — ΜΑΤΙΜΟΥ — ΤΙΓΡΗ — ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΑΛΛΗ — ΑΓΡΙΟΣ ΚΟΝΙΚΛΟΣ — ΚΑΒΟΥΡΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ — ΠΑΝΘΗΡΑΣ — ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΟΣ — ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ — Ο ΚΑΘΑΡΟΛΙΜΟΣ τοῦ Ποζολίξο.

Ἐπίσης ἑτοιμάζονται σὲ φιγούρες: Η ΣΠΙΛΙΑ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ — ΤΟ ΒΡΑΧΩΔΙΚΟ ΒΟΥΝΟ — Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΝΤΑΜΠΟΥΧ — Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΑΞ ΑΡΑΛΑΝ — ΚΑΖΑΝΙ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ κλπ.

Κι' ὅλ' αὐτὰ θὰ προσφερθοῦν οἱ τοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Γκαούρ — Ταρζάν» καὶ τοῦ «Ποκοπίκα» χωρὶς καμμιὰ χρηματικὴ ἐπιβάρυνση.

Πρὲς νὰ ξέρετε δέ, πὸς μόνον οἱ εἰκόνες (μακέττες) γιὰ τὰς φιγούρας, στοιχίζουσιν 6 ἑκατομ. Κι' ἄλλα τόσα θὰ στοιχίσουν οἱ τοιγγογραφίαι, τὰ κλισεὶ δηλαδὴ.

Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον.

Ο Κορ ΝΙΚΟΣ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ .

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

“Όλα μαζί έχουν αυτή τη σειρά:
Σ-Υ-Κ-Ο-Φ-Α-Ν-Τ-Ι-Α

“Ο ‘Αρσένης κυττάζει χαμένα
τὸ Στοιχειό. Κι’ αυτή τη φορά
δὲν μπορεί νὰ καταλάβει τίποτα.

Ψιθυρίζει μετανιωμένος:

— Δίκηο είχε ἡ γιανιὰ μου.
Τώρα καταλαβαίνω πόσο χρειά-
ζεται νὰ ξέρει κανείς γράμματα!

Τὸ τέταρτο στὴ σειρά Στοι-
χειό, ἔχει σῶμα τεράστιας τί-
γρης. Κεφάλι ἀθώου καὶ ἀκα-
κου ἀρνιοῦ. “Ομως μὲ δόντια
γερά καὶ σουβλερά. Σὰν τοῦ λύ-
κου. Πάνω σ’ αὐτὰ φαίνονται
πέντε γράμματα. Τὸ ἓνα πλάι
στ’ ἄλλο.

“Ο ‘Αρσένης τὰ διαβάζει:

Κ-Α-Κ-Ι-Α

“Ομως αὐτὴ τὴ φορά εἶναι λί-
γα. Δὲν κινδυνεύει νὰ μπερδευ-
τεῖ. Κάνει προσπάθεια νὰ τὰ
συλλαβίσει :

— Κού-ά, κά... Κού-ί, κί...
Καὶ ά... Δηλαδή ὅλα μαζί: Κά-
κί-ά... Κακία! “Επὶ τέλους!
Τὸ βοῆχα!

Ψιθυρίζει τώρα, σὺλλογισμέ-
νος.

— Βέβαια, βέβαια !.. Τὸ ἀλό-
γοτο αὐτὸ Στοιχειό εἶναι ἡ ΚΑ-
ΚΙΑ! Τώρα καταλαβαίνω γιατί
ἔχει κορμὶ τίγρης : Γιατί τὸ θε-
ριό αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ αἰμοβόρο
τοῦ Κόσμου !.. Ναί !.. “Υστερα
ἔχει κεφάλι ἀρνιοῦ. Γιατί ἡ Κα-
κία δὲν παρουσιάζεται ποτὲ ὅπως
εἶναι. Φοράει πάντα τὴ μάσκα
τῆς Καλωσύνης !.. Τέλος τὰ δόν-
τια τοῦ Στοιχειοῦ εἶναι γερά
καὶ σουβλερά σὰν τοῦ λύκου.
Γιατί ἡ Κακία δαγκώνει. Καὶ
πολὺ ἄσχημα μάλιστα !.. Βέβαι-
α, βέβαια !.. Τώρα καταλαβαίνω
πὼς τὰ Τέρατα αὐτὰ ἀντιπρο-
σωπεύουν τ’ ἀνθρώπινα ἐλαττώ-
ματα. .

Πέμπτο στὸ χορὸ ἔρχεται ἓνα
τρομαχτικὸ Στοιχειό: Τὸ κορμὶ
τοῦ εἶναι τεράστιος ἀνθρώπινος
σκελετός... Στὸ πάνω μέρος, ἀν-
τί γιὰ κεφάλι, ἔχει ἓνα μεγάλο
κοφτερὸ καὶ ματωμένο σιλέττο..
Στὴ μαύρη λαβὴ τοῦ σιλέττου,
εἶναι χαραγμένα αὐτὰ τὰ πέντε
γράμματα :

Μ-Ι- Σ-Ο-Σ.

“Ο ‘Αρσένης, μὲ μεγάλη προσ-

πάθει καταφέρνει νὰ τὰ συλλαβίσει. "Ετσι νοιώθει πόσο σοφὰ καὶ συμβολικὰ εἶναι φτιαγμένο κι' αὐτὸ τὸ Τέρας.

Γυρίζει ἀμέσως τὰ μάτια του. Κυττάζει τὸ Στοιχειὸ πὺν ἔρχεται ἔκτο.

Εἶναι παράξενο στ' ἀλήθεια Τέρας ! Πολὺ λεπτὸ ! Πολὺ κομψό ! Πολὺ χαριτωμένο στὴν ἐμφάνισή !.

"Ἐχει κορμὶ μεγάλου γερακιοῦ ! "Ὅμως τὸ κεφάλι του εἶναι κεφάλι τεραστίας φαριμακερῆς Σφήκας.

Πάνω στὸ μεγάλο σουβλερὸ δόντι τῆς Σφήκας, εἶναι χαραγμένα ἑφτά γράμματα :

Ε-Ι-Ρ-Ω-Ν-Ι-Λ.

Εἶναι πολλά. "Ὁ "Ἀρσένης δὲν μπορεῖ νὰ τὰ συλλαβίσει. Οὔτε νὰ βγάλει κανένα νόημα...

Κυττάζει τώρα τὸ ἔβδομο Στοιχειό. Περιεργο ! Τὸ Τέρας αὐτὸ δὲν ἔχει στὸ σῶμα καμμιά διαφορὰ στὴν ἐξωτερικὴ του ἐμφάνισή ἀπὸ τὸν "Ἀνθρωπο. Μόνο πὺν ἀντὶ γιὰ κεφάλι ἔχει ἓνα σιδερένιο κράνος.

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΠΑΣΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ
τοῦ θρυλικοῦ "Ελληνα Γίγαντα

Γ Κ Α Ο Υ Ρ

Δημοσιεύεται στὴν "Εβδομῃ Τευχάρα τοῦ

Π Ο Κ Ο Π Ι Κ Ο

πὺν κυκλοφορεῖ τὴν Παρασκευὴ

Μ ἔ τ ό ν τί τ λ ο :

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

ΣΗΜ. - "Ὅποιος διαβάσει τὸν ΠΟΚΟΠΙΚΟ καὶ καταφέρνει νὰ μὴ γελάει θὰ τοῦ στέλνουμε δωρεὰν μιὰ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

"Ἄς μᾶς γράψει ἀμέσως. Στὸ γράμμα του πρέπει νὰ ὑπογράφουν ὡς μάρτυρες καὶ τρεῖς γνωστοί του πὺν νὰ ἔχουν ταὐτότητα τοῦ Περιοδικοῦ μας.

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ:

Διαβάστε όλοι τόν

“ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,”

τεύχος αριθ. 17

Με τόν τίτλο:

ΓΟΡΙΛΑΣ ΜΕ ΦΤΕΡΑ

Είναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συναρπαστικὲς
περιπέτειες Ζούγκλας ποὺ ἔχει γράψει
ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Στὸ τεύχος αὐτὸ θὰ βρεῖτε τὴν καλλιτεχνικὴ
πολύσπαστη φιγούρα τῆς **ΤΖΕΪΝ**.

« ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΙΝΟΗΣ

Αριθμ. τεύχους 16

Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 29 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1952

ΕΠΙΤΙΜΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ:

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:

Γιὰ τὴν σύνταξη καὶ ἐκδόση: **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Ὁδὸς Ἀγίου Μελετίου 93.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20

Προσῳρινὰ Γράφειά:

Τυπογραφεῖο **ΚΑΪΤΑΤΖΗ** - Ἀναξαγόρα 20 - ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσω ἀπ' τὴ Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιὰ ἕνα χρόνο Δρχ. 130.000.

Γιὰ τὸ Ἐξώτερο Δολλάρια 12.

Γιὰ ὅσους ἀνήκουν σὲ Ὅμάδες Γκαουρικῶν
ἢ Ταρζανικῶν, Δρχ. 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

Η ΠΑΝΩΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΔΑ

ΤΑΤΑΜΠΟΥ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000